

印务宣传处

大学专科部 分科科学昭然念经祈祷
佛统府科学界教育佛学 (มาลี帕利)
印度的佛典用语，是梵语中中之方

言

(此书分发慈善)

谁欲 …………… 希望……

远离苦海！

举起手

著名科学家乃沙发现什么？竟敢如此说：竹竿鬼阿修罗现身是真的！小童三岁能说对前世国名，说出连中彩票十期，那您还敢否定吗？还是“生死轮回”根本不存在。

佛教特别研习佛理特别高僧 **ป.ท.๘พ.ท.บ**
(มาลี帕利) **พ.ท.บ**昭然祈祷

尼姑巴利居，沙洛田美舍。.

履行昭然根基事务所。

1) 学科区中白利研究佛寺课，佛统府研究所，昭然和理论哈沙娃利，普他暖吞县，佛统府93170电话034299991，0810145944

2) 威达鸟甘玛覃（沙牙罗拍探打威罗呢那）是佛寺名称，面对他奇列边境请莱府美柿县。电话：0871939218（尼姑，加顺）

有资料学习和详细内容在此书里，连同介绍VDO可在 www.montasavi.com 网路上网。

泰文翻译者 蒙子鸿 电话02-5875820 089-7739092
电 脑 打 字 李基财电话089-4963926 。086 025
8386

文件联系者 周仁惠电话084-973-9468

20125年6月18日翻译好。20125年8月1日完成

1序言

我们每个人都知道吗？年龄的增长，实际是生命的损失。我们每个人的时间用在生命上，每小时都在减少，每分钟没有何物来保证说：“明天不是我们的死期”包括某些人有仁义道德，福气比我们多，年龄少过我们，也会在每分钟之间死亡……然而，不有点怀疑吗？“死了去何处”？

佛陀的训话有好几种，很难明白和很难信任的。尤其是来世再生、地狱、天堂、有些人不相信佛教大有其人，有些索性信任，为的是着重个人义务和眼前利益罢了。

新时代的人为数不少这么想，“这宗教，地狱天堂是件骗人的事，自己能幸福、身心愉快。每天有吃有穿、有钱用就够了”有些人认同这思想在增多，但重要原因谁也不能否认，包括任何人也不曾想到，死亡近在我们身边。人类的生命多渺茫，每个人都存在时间性的死亡，因为生命是不定性的，但是死亡是一定性的，这生命很微小可是极容易毁灭，像瓷器烧的器具极容易跌破，死亡是没有建立，没有标志，在任何地方和任何年龄都能发生。

题目是说“天堂有真的吗？”有什么可以证明，“地狱有真的吗？”“有什么方式可以解除我们全部的苦难”这本书可以告诉您。

高僧 巴诗 梅大圣威

2目录

1	佛陀教什么。·····	1
2	规律是命运。·····	2
3	图像 因果轮回31地方。·····	4
4	地狱里生活的情况。·····	6
5	证明 生死的轮回。·····	7
6	生煮小犬，五天内赔偿命数。·····	9
7	小童想进家，说出十期彩票。·····	11
8	老师莲花蛋，转世出生变作男童差乃出玛来翁	13
9	著名科学家那沙说行程方式越过宇宙世界。·····	15
10	更换宗教，验证佛典·····	17
11	死而复活，见阎王使者有真，·····	18
12	履行昭然，解除债务一亿。·····	19
13	西方学者说到佛教。·····	20
14	生死循环31地方。·····	21
15	问——答。洗罪孽事件，关上苦恶处之门·····	26
16	昭然祈祷开始方面履行的方式。·····	29
17	编辑陈列。·····	30

特殊：本书大部分资料依据·····伟大绿经典某本，朱拉隆功大学（浅蓝色）为依据。本/题/页例如มจ (泰) 20/15/27意即伟大碧绿经典，中文竺派系汶班那，第20本15题27面

3安罗伯 海士德谈到佛教

柏林丹大学印一本著名的书 书名是The human side 这位曾接受物理系 “诺贝尔奖” 知名人士说到世界未来的一个谜或一个怀疑的疑问。

未来的宗教是世界综合性的宗教，上帝是每个人人生哲学依据。只有一个统一的上帝，其他教主也是上帝的化身，那宗教应该各宗教认同的宗教，像目前“一贯道”联合五大宗教的宗教，这是个模拟式宗教。形象上有身躯，教义完全统一，因为宗教是利用爱心去感化人心，不是强权利用枪杆子压迫人心。各个宗教是人生哲学，各民族和谐共处，综合宗教覆盖大自然和人心，让人民彻底觉悟，在经历万物过程产生经验。因大自然和人心是个联合单位，意义重大，佛教能突破哲学思维界限，哪个宗教要接受目前需求现代科学文明？那个宗教应该就是佛教！。

4佛陀教我们什么？

佛陀是世界卓越伟人，降世以来为了布施授益幸福给全体各种动物，（人是万物之灵却太自私了，人心不足蛇吞象）其实大自然宇宙灯火。指给无知者见到光明，人生真谛为人类谋幸福、安宁、贡献。佛陀尽力执行教旨多次赤足步行百多公里，

为的是教育一个人，佛陀不是为了学费，不是为了奖金或某种赞扬而做。

佛教中心教旨有三件、那是

（ 1 สัพพปาปสฺส อกรรม ）这是梵语。无据考证。翻译不过来。

意即是不做罪恶事，自己不犯罪。保持言行、心思。坚持五戒。五戒是1不杀生、2不偷盗、3不淫人妻、4不说谎、不喝酒。

（ 2 กุสลสฺสุปสมฺปาท ）这是梵语。无据考证。恕不能译。意即行善要齐备，建立慈善布施，要仁爱，要慈善、有德行。帮助所有有生命动物。

（ 3 สจิตตปริโยทปน ）这是梵语。无据考证。恕不能译。意即使心里清静。要清洗心灵洁白干净。无欲念。有两种方式，

3.1实现解除苦因，要使人思想心平气静。锻炼思维解决难题，如静坐，控制呼吸出入，诵经和祷告等。

3.2昭然业基：动用智慧研讨，看清楚情绪里发现对目前当时事实的存在。

¹ มจ (泰) 12/410/446

² ที.สี.อ.(บาลี 帕利)203页 อ.จก.อ.(บาลี) 1/19/190-192

³ ที.ม. (泰) 10/90/50 .วิ.มหา.อ.(บาลี) 1/19/190-192

⁴ 佛名：沙探玛初地嘎探玛查立拉玛初地嘎 篇章第九章41面

⁵ 要使自心顺悦，远离五戒为上 พ.ธ.อ.(บาลี)6/4/95.

5规律是命运

命运？意即所为行动的过程，配合着有意，是说决心用心去做，含义是中心。无论是做好做邪的。都属于生命成分的全部。如果命运好叫慈善命运，如果命运邪叫罪恶命运。佛陀在珍藏经典里，说过（尊甘玛威旁卡素玛哈朱拉）这是经典书名，第十四本350页第290题。

总结意见如下例表：

前世做了罪恶命运事	结果来世一而再
1 杀生	1 生为短命人
2 有仁爱、慈善心、帮助动物。	2 生为长命人
3 伤害	3 囚禁动物
4 易怒 暴躁	4 生为丑陋人
5 不生气 心柔和	5 生为英俊人
6 吝啬 不施舍	6 生为穷人
7 施舍 奉献金钱	7 生为有地位富者
8 顺从 自谦	8 生为贵族 爵位人
9 和出家人叙谈	9 生为本领读书人
10 施舍行为有差错	10 常失望类错（指性别）
11喜欢说假话	11 常受害 被抹黑
12常常表现插嘴说话	12 没有交朋友的人
13 爱说不斯文话	13 时常接到坏消息
14 常说昏语狂言	14 有言不能相信
15 喝酒吸麻醉品	15 是神经病人

6规律的命运

规律的命运在จูปักมวิภังคสูตร “尊甘玛威旁卡素” 经里，证明事实佛陀的训话，和别的宗教完全不同，每天我们遭遇事物必有因果，都是以往个人所造成，并不是谁促使发生后来来个定罪坐监牢。

有些人辩驳说“如果只等有福气，不读书，那么你能考试吗？”他回答说“能考试一定上班。可是就得读书，因为目前文明科技年代，不读书与世界各地人民不能沟通，科技方面也不能掌握。一天做慈善没问题，一世做慈善自身必须有基础技能。如果有慈善福气，如入佛寺剃度，以前出生做人肯定此生不残缺，要怎么才能不残缺，要怎么才能读书？培养个人技能，扎下基础技能，断不能没有技能就可做事”。

命运和施舍的效果是祸患起源，因为报应是“好有好报”、“恶有恶报”。同时“种瓜得瓜”“种豆得豆”流线相接来自个人所为存在慾火切望。如佛陀所言，“渴慕使人再生，那人当然沸腾，循环在周期的可怜动物命运。”在现时代的例子如下。

佛历2551年已过，某人 男高龄者53岁，家近暖武里府，挽磨通县，素攀武里路，“三岩寺，”不小心触电，被烧焦，医生切除双手，僧人戒素题 提拉仁说：此男者是他的亲戚，小时专横，闹事，醉后常打架，有时连父母也被他打，这是报应的规律命运，他曾经用手打他父亲，现在被切除双手。

每个人自然曾经做过好事或坏事，善行效果实现进步快乐，恶习结果最终痛苦困身，因此聪明人选择做好事，开始虽然像苦药，但以后会给益处，换的是幸福的到来。

¹佛藏 (มหาจุฬาร) 第15本57题70面

7世界信仰宗教和某种主义的人很多

世界信仰宗教的人和崇拜主义的人很多，人需要精神寄托有个做人哲理，那是信仰，有自信心、激励刻苦成功、不懈努力，那是宗教引导要走的道路。

以现代科技论点来说无神论是唯物现实主义者，他拥有超高的看法，有强烈的自信心，要是愚昧要求物质享受，没有循着道德观念走，有一天不择手段偷、抢、骗。甚至杀人放火，后果不堪设想，太危险啦。那是地狱的生活。

人生赤裸裸的来，也赤裸裸的走，虚名轰动一时，慢点静、静、静。有劳学者再三研究，脑髓殆尽。大部分分为生存阶级与死后阴阳殊道。死后再分两种极乐和痛苦，也是地狱和天堂。可以说佛教唯一宗教分生存层次，动物较明显齐全，达到31地域类和方式进行到各地方等等，实行活动表现，可以看见今世真实情况，并不用等来世兑现。

佛陀在经藏书有说，地狱-----天堂。谁信与不信，信者有，不信者无。我们不能强迫，但如果相信地狱与天堂即极乐和痛苦两条途径由我们选择，我们应该选极乐。

(1) 他生活进步很快，因为不做坏事，害怕死后入地狱，尽量做好事，为的是下世进天堂，因为这是“报应”规律不能不慎。

(2) 如果真有地狱，他亦不入地狱，因他终生做了好事。“报应”有没有那要接受时间现实证明。

(1) 现国人生命不是真的快乐，随着潮流趋势狂奔，当趋势改变，再加火苗时，渴望是很难成功的，就会遭遇痛苦沉重打击，无法解脱，找麻烦事故给自己与别人，最终陷入迷途进入监牢。

(2) 如果良心觉悟的话那是地狱，他没有进入地狱，那是他进入天堂。你可重温佛陀五戒检讨自己。

总结论：地狱与天堂如信只有赚和拉平本钱，但如不信将会亏本和赔钱。

¹佛藏（มหาจุฬาร）第13本98面。

8 地狱里的生活情况

佛陀说到地狱里的生活情况，你们杀生，张弓捕兽，做贼，猎人和那些敢跨张罪恶说是他们的人，将受到地狱管理者用矛枪、铁锤、弓箭追杀，把头颅插下垂到酸河里。

一部分人判决案件不公，将会被地狱管理者狱卒用铁锤早打晚打。接下来给地狱动物呕吐物，如群鸦、群犬、狐狸，群鹭。抢着啄咬地狱动物废物给你吃。

任何女人打胎，将被踩踏刀锋上的利刃，不能欢心愉快，掉到“威大尼”河里怪可怜很难游到彼岸。所有的铁树生刺，长达16指节，布满空间，

“威大尼”河两岸边都很难通过。这些地狱动物受创武器重伤，滚转回将头颅向下，掉下去“威大尼”河的不计其数。

有些个别私下贿赂者，使自生命运包围着，没有自保可能，只有睡着等待地狱卒来钓钩。

佛藏经有详细记载如下。

9 验证生死轮回

现在是科学时代，各种主要科学，都要经过科学验证才能信任，西方教授写的这本书在证明说，来世有真的。

10 验证 地狱 天堂

这本书的内容将告诉说，生死循环，地狱天堂是有真的。不是只相信而已，如果不真，小童4-5岁怎么能知道上世自己的亲戚兄弟姐妹们的名字。

照在（คนพ少有的）燕挽生女士带此孩童去找亲戚，兄弟姐妹按照此童所指，真的找到不误。

11 生煮小狗七天内赔偿命数

（现任度惜达蓝佛寺主持说来听）以下是他讲的故事。

几年前，其被邀请到本京一处诵丧事经，此事主是某政要高官之母。

命运促使她意外招祸那死亡的原因是：是故有一天，女事主拿猪肉剁碎为的是请客，没想到砧板上剁好的肉碎不见了，刚才只走去取些调味品而已，怎么弄好的肉碎去了哪里？问了几个人都说没看见，没有踪迹，因各自都在忙，起初她想不打

紧。但如此这般多次了，她就难于接受，计划捉到此小偷。

她将肉碎放在砧板上，故意到别处回避。但一直注意砧板上，那时候有只瘦小狗出现躲在桌下，上去吃肉碎，很快吃完了，霎间一跳就跑了，当看见小偷是狗，他很生气，想办法对付此小狗。因此，明天故意做肉碎放在砧板上，但这次不把放在原位，将砧板挂在正在煮热滚水的大饭锅口。

就这样她行去远处偷看，小犬见没人在那里，它就出尽气力跳上去吃肉碎。砧板两端放得很危险，挂在大锅口处撬起来，那小犬掉进正热得滚烫饭锅，哀哉小犬，气绝身亡，没有发出任何叫声。

时间过去七天，刚好小犬忌日七天，那天佛寺庙殡仪馆有丧事，事主照常招呼客人，丧事首天，她煮猪肉粥像以往一样，粥在热滚时她叫工人来帮拿大锅粥离开火炉下放，但意想不到的事情就发生了，她手握住大耳锅滑脱离手，整个人滑倒，千钧一发他的头部投入热烫滚粥里，稍微蠕动一下很快气绝身亡，没有发出任何呼救声，他的命运下场和她对小犬的做法同出一辙。

佛陀释迦牟尼有说世上的某些人，无论男女充当杀生，野蛮行凶，血染双手，打斗残忍，没仁爱心，对所有生物。那种人就那样死亡，他将出世在苦海之境，那是地狱，如果不出生在地狱里，出生做人类，他将是短命的人。

12小童想世家 说彩票连中10期

男童他那帕 甘碧（富）年纪3岁，是宋课甘碧的儿子，母亲沙塞 巴帕（芒）住家华富里府，拍他那尼空县，第五区村。门牌238，。

小弟弟“富”说上世他就是乃功巴中登

乃功巴中登——他是谁——？

乃功：出生周6：佛历2495年四月二十六日龙年，门牌二十六第五村利郎区域，是父拉的孩子，母亲银巴中登，和00巴实小姐结婚。

乃功努力工作生活还帮助社会，佛历2537年3月10日佛寺抽水机发生故障不能吸水上来，乃功就下水池修理，乃功要下之前已将绝电源关了，正在检查时，乃功被电触“晕过去”，佛寺住持嘎盛探成素感觉听到乃功呼救声，逐同去看，只能帮助将已断气乃功遗体拉上岸来。

10年过去了

佛历2549年7月9日，沙海巴中自女士分娩男儿，取名他那帕和绰号小名“富弟”当他说话，谁名叫富弟，他就说名“功”不是名富。

一次，在村庄佛寺芒去烧香祝福求财，正在祈愿时，富弟就说“心愿如是：这期给母亲中彩票”母亲惊奇想孩子怎么知道自己向地主求彩票觉是神奇，那一期母亲种彩票好几十万铢。

富弟（或乃功）开始记起前世，乃灵是旧属下，当代是看护地保，来家探望他。富弟马上说“来干嘛，阿灵，”使坤芒嚷“你这小孩叫他做暖（即喂，是不礼貌的叫法）称他为伯父才对。”

富弟首次会说话，絮絮苦求妈和外祖母说“去找洁，去找洁”每天这样说，结果带去找阿洁，开始阿洁不太相信，认为只是传说而已，那是不可能的，第一次富弟见阿洁的脸，他有些不好意思，因为会见的太太现在她的年纪已55岁了。

记者说：“富弟带我开拖拉机”表现他以前曾经开机的方法。阿芒告诉我，他第一次上父亲的车，他全知道开车应操作的动作过程。连上世父母的名字全记得不忘

富弟带我去阿洁家。去到了他上坐前世妻腿部，然后去玩小孩的事，但玩了一会，他斜视以前的太太‘似乎记忆力重回，富弟带我去参观碾米厂，他的睡房进去拜佛，这里有神奇出现了，当我照像机按不下，但当再按第二次，转变为某人像，似乎手不由己，但像照出来，像大人像乃功，再拍一次，像已变富弟正常了，由此，他带去看碾米厂，他示范过程

泰文报泰叻报在佛历2521年5月19日报导“遇见小童想起了前世事，披露前生他是教师，遭遇凶手杀害。有五个孩子。当旧太太和孩子知道此事，使他们口呆目瞪。原因是知道前生世很准确。

13 荷开教师回生为男童又奈初吗荣翁

小童又奈初吗荣翁（佛历2521年）是利暖一宋课女士的孩子，他家在披集府。大攀很县，拍可区，第1村门牌608号。

外祖母朋满通女士披露：知道宗族是男童荷开罗那的前世。本人是教师名荷开，罗那，在披集府。大攀很县，拍可区，在他莫学校教书。

就这样，男童又奈又说，原本他的太太名叫宣女士，有5个孩子，三女两男，大的叫挽中小姐或点，二胎区或朵，此两人是孪生女，第三胎是乃那隆，第四胎沃天和小名南看小姐。

朋女士听此三岁孙女所说，当时半信半疑，一天男童又奈走出家去上公车去披集府大攀很县，为的是看孩子，朋女士也跟着去，当见面说了往事，事实证明宣的家庭深信不疑，男童又奈是荷开教师的前生，除此外，男童又奈还问宣女士说那贵重的东西给藏了还在吗？其男童意即两枝枪，同时说藏匿的地点，其家属成员当听说大家都口呆目瞪。

接下去他母亲再问，那还有什么孩子东西想出了吗？小孩说我还有一串佛，母亲问孩儿的佛有几尊，小孩说我的佛有3尊是娘拍耶佛品，他的太太说完全对，接下来母亲去拿枪用腰带5-6条似乎有点试验说这些子弹腰带，孩儿记得那条是孩儿的就拿起来，如拿不对记不得你就不是母亲的孩子。

那时外祖母为孙儿觉得紧张，因怕男孙拿错，记不得，怕他们说外祖母和孙儿来骗他们，使心意乱担忧，定神看儿童拿对还是拿错，这是最重要的关键。但孩儿看了很快就拿了一条，还有3颗子弹被装着举起来说妈这条有三颗子弹腰带是我的，当上世母亲的见了此情景哭了起来，呵！亲戚们有几人在哭，外祖母这时开心了，当父母的都说是真对了，是荷开教师的再世。

所有的动物死后不灭绝，自然生死循环随势线生，慾火罪恶本身存在，佛陀曾向佛亚南说过

“阿南，先看命运相信是园地和田，灵魂相信是植物，渴望相信是植物种子的胶韧，灵魂能维持存在，因粗无素有愚昧无知阻隔，有渴望联系着心思邪念，新生就会继续存在。

渴望使动物再生，动物之心当然航行，动物需要轮回循环，自然不能脱离苦海命运。

15著名科学家那沙说行程方式越高宇宙世界

娃那帕 普哲伦博士是那沙前著名研究家

朱拉隆功大学化学技术学位

美国硕士学位Younstown State University U.s.a.工程建筑材料。

美国博士学位Cleveland State University U.s.a. 机械建筑材料。

佛历2528年在美国杉地阿哥城代表那沙研究喷射机械接领世界成绩最佳个人第一奖。

她解释配合行程越过宇宙地球。

E（原动力）m（原始的力量）x（光的速度）起第二力量，这配合是初产生原子爆炸，依靠破裂中心的精华。

光率速度目前可测处是299, 792. 458公里/秒1光年（365x25天）光行程是9, , 460, 730, 472, 580. 8公里或9. 4607x10起12的大概。

宇宙（Galaxy）我们命名称宇宙白象路，（Themiluygalaxy way）距离阴居宇宙名叫荣哥米那（Andromedagalaxy）2. 3百万光年。

因此行程到另一宇宙最近处，如果只用一年时间，需动更快光速度2. 3百万倍。是率速299, 792, 458公里/秒。那是不可能人类身体受空气的压力，所发生速度，试想比拟开快车达220公里一小时那是速度很慢的。

我们感觉到很紧张，或有些人玩“班寄站”是玩意名称，将觉得有些相似，道路是走得通的。我们将去宇宙“安度美拉”我们采用原动力方案。

E（原动力）=m（原始的力量）xc（光的速度）起第二力量。

那是消除原本身上的力量后，行程抵达就回复我们的力量，照旧（追究配合）是否听过“哇”理论是新的行程。

这回回到身边事，灵魂（杉帕威是）梵语，维持在动力状况，灵魂脱离身体就存在状况似力量，行程时当想经已抵达目的地，可见比光速快几倍，（光是原动力的一种）还是原由高僧“利寿零蓝”他乐意去看黑洞，

“blackhole”，那就是移动，所见光速是不能比的。

心有鼓动的励志力，灵魂是原动力，我们看见灵魂是非常快的，大多数灵魂不出現给人看见，肉眼是很难看见的，除非有神眼，（心有速度）。

一般的灵魂（杉帕威是）梵语，看不见神仙，神仙看不见大梵天王，大梵天王看不见没像大梵天王。是因为原动力不一样，原动力不一样，是频率和波动长度，波动频率肉眼能见应是在380thz (3.8×10^{14}) (14เอ็ดตรซ์) 到750thz

(7.5×10^{14}) 人们见鬼容易过神仙，因为鬼的频率高，长度少过神仙，更高层神仙，越有长度波动跟上基层级频率就越低，一直到平衡，佛尼帕攀波动力进入直线，依排轴心x问：从什么衡量依据标准，答说:思考从趋势的反映(กราฟ甲)。不明白？轴心y波动高度，轴心x波动长度。

17 伊斯兰信徒体验佛教哲理

立拉婉博士 龙无兰51岁，是罗多木和加如龙的孩子，他的住家在呵叻府直辖县友谊公路第15巷门牌256号，

立拉婉教师的家庭是信仰伊斯兰教，祖父是伊斯兰导师，本性爱静，家庭送她上伊斯兰宗教学校上学，对伊斯兰教义有深入研究，学校派她去比赛，她得到伊斯兰宗教勋章多枚，因此出了名。

她虽然崇敬伊斯兰宗教，但还有多项章节疑惑却找不到释破原因，因为宗教禁忌是不准问的。接下来领导诵经有关静坐祈祷后产生满意感，履行静思和思考生活有智慧，可以真脱离苦海。因此，接受信仰崇拜，佛教是宗教，是有科学依据，每件事发生都有原因的，佛教还教我们靠自己努力。

立拉婉教师开始服务社会，为宗教工作，认真研究佛教教义，佛历2523年在曼谷纽纳拍坤佛寺，从那时读佛经，高僧是坤诗立 根猜尼姑，经过两次学习，每次7天时间，奠下基础佛教法典。

佛历2523至2526年，学习和履行佛教法典，经过素鞞府不拉拍蓝佛寺高僧伦阿杜莱指点。佛历2526年高僧命他去教授佛教信徒，因其心知有了经验，最后得到诗琳通公主颁发佛教道德理论奖状。

给正义的施舍，自然胜过所给的一切。

18 死后复活见阎罗王鬼卒是真

輕孔威塞猜参警上校，58岁，佛历2495年7月27日出生，在昂通府，威塞猜参县。以前姓名是文猜马荣时里拉，现在是在美猜那荣干警察站当警长，他说“死后复活的经历。

那天是佛诞节，工作完成进入睡房，深夜两点醒来进盥洗间，想吸烟，就感觉呼吸困难，几乎断气，吸空气不满肺，但继续睡下去，凌晨五点再入盥洗间，忽然呼吸更困难，似乎断气，就马上告诉下属带去医院。

瞬间感觉上有个人站在身边，看不清，但知他是有神力权威者，当我想到此，微觉身体被用力推动，害怕到极点，开始在心念咒语，是佛法紧急自救的诵经。一般上佛诞日都念这些经文。

开始念咒语我就附和着，身子平静，那人也一样平静，不打扰我们，他立在一边，我们就视察扶持我上车，那人也跟上来一同上车同去，似乎看守犯人一样，两分钟即到医院，医生护士嘴戴着口罩，氧气桶齐备，盐水针具配好，抽血验血，我闭眼念咒语，诵完经再继续，医生做人工呼吸。

凌晨5点20分心脏停止跳动30分钟，（死了）全身变青色，医生护士全都懒得做人工呼吸了。

突然我醒转过来，把医生和护士都吓呆了。

19 履行昭然解除债务一亿

帕他隆府替弟那女士，佛历2512年3月23日生，是乃沙怀和阿利的孩子，在帕他隆府有男童他立在帕他隆府（小海）他得到两张硕士文凭，当他离开Unixersityoflondon经济学和行政管理学时，只有20岁而已。

2540年丈夫去世，留下债务一亿多，独个小女人和债务如此多，看不到出路就想自杀，但巧遇好友干呀缘邀请去履行昭然命运基础，产生智慧、见光，主管生命解除债务为时两年半而已。

现在，他将两个月分为七个星期作为工作给世界上履行昭然命运基础，“青年智慧会”是泰国御助单位，赐原因说：履行正义，我们应该从年纪小时开始，因身体尚健康，由我们喜欢读书，学习哲学，是我们理解，只有一位科学家说什么都对，没人反驳，这是佛陀用心探索研究真理正文教导，佛陀不曾中断过，这是她研究佛教的成果，她对佛教这件事非常看重，随紧身力和心力对付所有各种障碍继续生活，充满智慧的人生观。

正义维护佛理行为，，不掉进邪恶的世界里。

20 西方学者说的佛教

大学教授（Carl gostav jung）是瑞士国际著名权威理论和心理学学者。他的心理学理论引动宣传到

欧洲和美国，在他的名誉下，juangianpsychology或jungpsychoanalysis由此效果分析和表现的演讲词，曾在欧洲，美国各大学讲台巡回演说。

Jung接领莱佛大学荣誉学位和哈佛大学多项奖状，他说到佛教如下：立在宗教学者作比较，我相信佛教是世界上最完美宗教之一，曾经看过佛陀学者建设理论和规律（作好得好，作恶德恶）比任何主义伟大得多。

21 (27) 问答

谁将跌下地狱？

每个动物的生命游浮于循环生死关头老将入地狱，因为大梵天王和神仙亦将入地狱，佛陀说过：动物从仙境过来后出生在地狱，出生在竹竿鬼地为数不少，虽然那些牛鬼蛇神，大梵天王寿命大约500节，当寿命消灭后，有的去地狱，也有去竹竿鬼区。

死后去哪里？

经典里的三藏（玛哈朱拉）第11本63页有记载死时心有知觉清楚，心想到福气施舍就去出世在天堂，但如果心苦闷想到罪恶没施舍就跌入地狱。

意即我们坏事做多了，但如能控制心灵产生施舍念头当你要死时，亦有机会去出世在天堂一样，能控制理智哀怜死前，仅有能胜任昭然者罢。是需要强化祈祷产生意见方可，经典里出现清白路，，实行者的原因用高度智慧，（第二）名称书，尊拉疏拿满。是译音，能去到的应具备戒律、思维、智能、洁白等条件。但尚未到脱离层，还没达到特别的道德，但有光明大道前往宇宙（肯定来世不下地狱）

做慈善能否洗脱罪恶？

请先明白一句“罪恶”含义还有分歧，一般人民的理解认为“罪恶”坏命运的际遇是要赔偿的，但佛教里希望到情形，原因使人贿赂言表，就是慾望的部分，因此，此问题可回答说，只慈善一种不能洗罪过，慈善只能帮助缓慢命运苦难的暂时性，没减轻他其有意所做罪过做法。但佛陀有条件说，命运真的不能脱罪，但可避免逃脱命运的苦难，用清除细菌使其不能再生存，因为它们不再新生了，就不用接受命运任何继续苦难。

细菌造成生了再生，就是慾火，渴慕此类东西，其能逐渐减轻，用智慧之路的唯一办法。

多人误会：佛教只教旧法典，命运，任务和以前相等，其实并不是那样，命里曾做过积下的罪恶，我们能解决，只要努力，从今天开始，为冲淡噩运多施舍，因为犯罪这件事良心深感忏悔，训练戒、训练心、训练才能。有仁爱心，多做好事。作罪恶事的人别人不知道，多做慈善噩运就会慢慢淡化，抵偿我们的罪恶。经典三藏表明罗那有效法第20本336页。盐水多加淡水，结果不觉得盐水是咸的。

22 (28) 有谁积恶多了不下地狱

读了这句话觉得奇怪吧，继续看下去！有多样例子，如藏经大皇冠第41本422页，其中有一个红髯贼是刽子手，杀人头已55年，当他去世后，佛陀说“那男子汉去隐秘出世，上天堂欢乐世界了。”

佛教徒大家听了感觉怀疑。释迦牟尼曾说过“这强盗曾和名人发生良朋益友关系，听舍利佛陀讲道，遵守昭然智慧，给他有机会隐秘去出生游移离开这世界，去隐秘出生在天堂快乐世界。”

须陀涅佛是谁，形状怎么样？

是胜住昭命运基础，至达到昭然智慧第14000向智慧执行抛弃不合意见和主意不定的果断决定，充满5戒在心应是正常的，崇敬自信佛，法，僧三宝，是可关这苦难之门，不必再入地狱，一定能够完成阿罗汉佛，再不超过7世。

在此生世谁能达到须陀涅？

每个人不入地狱了，牵着手履行昭然规定是苦难为光明正义，愿死贡献生命，履行任务是：愿接受小苦以后不再受苦而为，比喻患病者生病，给医生动手术，为的是医治断根好起来。

23（29）昭然祈祷开始方面履行的方式

履行动作的“行”，对佛经深一步祈祷动作是行来行去微低头，用心控制感觉，每一步姿势，移动要接连，知觉上脚要慢慢拽起来，慢慢行走和感受在脚底互动，（冷、热、软、硬、紧、弛。）用心看自己跨步每种动作，每样动作都能互相融合，在感觉上没有任何改变。

比如，正行间感觉到踩下浮动的情形消失了，产生紧，硬情形代替刚拽起脚的情形消失了，回来浮轻轻的代替如是，移动越慢越看清情形当你慢步的时候：如思想紊乱，暂停。用心看那状态，不用关心和想什么事，心里祈祷“想呢”最终思想将消失。如果重复的想，就看情形而定，一直到完结。回来控制再行去，不看左右，尽量只用心放在双脚移动上。如果误了控制再从头开始，别心神不定，重新履行拽起脚行者是正确的。

履行动作的“行”之外还履行“打坐”但不必太正，适应自身便可。静坐右手压左手，把全身都放松。可以注意到器官移动的只有肚子罢了，用心思看摇动接连的情形，只看不控制肚子，由肚子自然蠕动，坐控制小心到底，如有疏忽也不失平衡，一见到胀缩明显，当见肚缩，心里规定“缩小”。

如肚胀或肚缩微震或就给控制则“胀缩”不用尾句有呢字，有时肚静，胀缩不明显就规定知道情形是静的“知一点呢或静一些呢”有时胀缩快速，

简直控制跟不上那状况“知一些”如当时控制思想入侵，先停止限制胀缩.用心看状况配合祈祷说“微微想三次”同时状况会淡去，灭去那思潮.状况刚想淡去还是灭去了。要知那灭的状况，如是疏忽没感觉，当清醒增加限制的每一次说：“疏忽了些”然后才控制状况到一直到灭.那紧回来控制胀缩不要产生中断，当你控制状况用神时，如发生脚痛和其他器官的某一部分，中止胀缩.用心看痛状况同时祈祷说“痛微微或麻微微”依直实情况尽量接连下去，但不能认为是苦难状况，如从心想要好起。给规定看状况希望那（那呢！那呢）一直到那呢灭去。回来看状况痛，接下去，2-5天内将有痛苦病，不舒服！头晕，就决心规定最大勇气（是明白，可怜的特别桥梁，助我们过去快速接触苦哀）直到病状况消除，还是减轻，开始时，病状不严重，但有精神增加，有智慧才能增加，病状也会更严重简直难於支持，由曾坐一小时，到了第三四天下去，坐10分钟或20分钟就难受了。继续坚持规定坐，直到一小时整，为助力量，规定力量，越痛越规频繁，快快，重重，那是表现我们的智慧正在推动快速，4-6天内，可怜就会减少下去。到了这地步昭然智慧升起到第三级了。（全部有16级叫做“16智慧”下去的级别自身不能履行，需有教师当近身顾问方可。

深一层履行者需控制心，想立，想坐，想转，想看，每次举动之前，如情形怪怪，见光色或图像征兆幻想，马上控制随实说直到那状况态最终消

失，比如“见呢，痒呢，冷呢，热呢为例.以真的为准”。

如状况胀缩静止，就跟踪那静状态“静呢静呢——“或”好呢好呢——“直到状况胀缩到回复，但如越控制状说越静，就绝对不吸气入来帮助，请回去拼感觉坐下像佛，从头到脚“坐呢”快速从哪儿用心驱使用手阻止“对呢”然后再回看坐像“坐呢”从哪儿用心驱使左膝盖触地对呢“如此问接下去，直到状况能胀缩明显后回来控制状态胀缩正常化。

这说明只是履行基本的开始罢了，尚有很多分项，详细，唯求知佛昭然教授吧。

本书背面 西方尼姑眼中的佛教

“我眼中的佛教不只是佛教，但还是生命哲学，我们不必相信佛陀所说的一切，我们发生的命和佛是不相干的，但生命是我们自己的，我们能够好坏的生活，主因是我们为之，只有我们自己靠自身，佛陀没有说过一定要信任他。但教我们寻真理，自我履行。验证道义，其所教给自我行自我实现，这句话使我关心佛教。我不用像小绵羊紧跟着饲养养绵羊人？

尼姑巴利居，沙洛田美舍。 .

履行昭然根基事务所。

1) 学科区中白利研究佛寺课，佛统府研究所，昭然和理论哈沙娃利，普他暖吞县，佛统府
93170 电话034299991， 0810145944

2) 威达鸟甘玛覃（沙牙罗拍探打威罗呢那）是佛寺名称，面对他奇列边境请莱府美柿县。电话：0871939218（尼姑，加顺）

有资料学习和详细内容在此书里，连同介绍VDO可在 www.montasavi.com 网路上网。

泰文翻译者 蒙子鸿 电话02-5875820 089-7739092
电脑打字 李基财电话089-4963926 。086 025
8386

文件联系者 周仁惠电话084-973-9468

20125年6月18日翻译好。20125年8月1日完成

การล้างบาปในพระไตรปิฎก

ชาวพุทธหลายคนมีความเชื่อฝังใจว่า การล้างบาปไม่มีในพุทธศาสนาอย่างแน่นอน บุญและบาปนำมาลบล้างกันไม่ได้อย่างเด็ดขาด โดยยึดแนวคิดว่าการล้างบาปก็คือการสารภาพความผิดแล้วบาปทั้งหมดก็จะหลุดหายไปอย่างที่ทำกันในบางศาสนา แต่โดยความเป็นจริงแล้ว พระพุทธเจ้าหาได้ทรงปฏิเสธการล้างบาปไม่ พระองค์กลับทรงตรัสย้ำถึงวิธีการล้างบาปที่ถูกต้อง ที่มีใช่เพียงแต่ปากพูดหรืออาบน้ำ^๑ นั่นคือทรงตรัสรับรองว่า บาปสามารถล้างได้โดยการชำระล้างที่กิเลสอันเป็นเหตุให้เกิดบาปนั้นๆ อีกทีหนึ่ง ด้วย**มรรคญาณ**^๒ อันเกิดจากการเจริญวิปัสสนาในพุทธศาสนาเพียงเท่านั้น ซึ่งเป็นการล้างบาปที่แท้จริง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสถึงบุคคลผู้ล้างบาปได้แล้วไว้ว่า

“บุคคลผู้มีกาย วาจา ใจสะอาด ไม่มีอาสวะ เป็นผู้สะอาด ถึงพร้อมด้วยความสะอาด บุคคลนั้นเรียกว่า เป็นผู้ล้างบาปได้แล้ว”^๓

“ผู้มีสัมมาทิฐิ ย่อมล้างมิจฉาทิฐิได้ ล้างบาปอกุศลเป็นอันมากที่เกิดขึ้นเพราะมิจฉาทิฐิเป็นปัจจัยได้ และกุศลธรรมเป็นอันมากย่อมถึงความเจริญเต็มที่เพราะสัมมาทิฐิเป็นปัจจัย”^๔

“บุคคลผู้ชำระล้างบาปได้ทั้งหมด ไม่กลับมาสู่ตัณหา และทิฐิใน

---

^๑ ดูในพระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๑๒ ข้อ ๗๗ หน้า ๖๘.

^๒ บทว่า นิรุหตปาปก หมายความว่า เป็นผู้มีบาปอันล้างเสียแล้ว เพราะเป็นผู้ล้างคือชำระบาปทั้งปวงที่เกิดขึ้นในอายตนะแม่ทั้งปวงได้แล้ว ด้วย**มรรคญาณ** ตูรายละเอียดยในอรรถกถาขุททกนิกาย มหานิเทศ (ไทย) ๑๔/๑๗๓. (มหามกุฏย)

^๓ พระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๒๐ ข้อ ๑๒๒ หน้า ๓๖๘.

^๔ พระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๒๔ ข้อ ๑๐๗ หน้า ๒๕๐.

ภพเทวดาและมนุษย์.. ผู้นั้นเรียกว่า **ผู้ล้างบาปได้แล้ว**^๕

พระวัฏกสิรหันท์กล่าวว่า “เราได้เสวยบาปกรรมที่เราได้ทำไว้ในชาติอื่นๆ แต่ปางก่อน บัดนี้ เราจะลอยบาปนั้นเสียตรงนี้ เราได้มีความเห็นอย่างนี้มาแต่เดิม เรานั้นครั้งฟังพระวาจาสุภาษิตอันเป็นบทที่ประกอบด้วยเหตุผลแล้ว ก็ได้พิจารณาเห็นเนื้อความตามความเป็นจริงได้อย่างต้องแท้ โดยแยบคาย **ล้างบาป** ได้หมดแล้ว เป็นผู้ไม่มีมลทินหมดจดสะอาดบริสุทธิ์ เราก้าวลงสู่กระแสน้ำ คือ มรรคมืองค์ ๘ ล้างบาปได้หมดแล้ว บรรลุวิชา ๓ ได้แล้ว”^๖

พระภิกษุณีปุกณาเถรียรหันท์กล่าวว่า

“ใครหนอช่างไม่รู้ มาบอกความนี้แก่ท่านซึ่งไม่รู้ ว่า คนจะพ้นจากบาปกรรมได้ก็เพราะการอาบน้ำ ถ้าเช่นนั้นพวกกบ เต่า ปลา ที่เที่ยวหากินอยู่ในน้ำทั้งหมดก็คงพากันไปสวรรค์แน่แท้ คนฆ่าแกะ คนฆ่าสุกร พรานเนื้อ โจร เพชฌฆาต และคนที่ก่อบาปกรรมอื่นๆ แม้เหล่านั้น ก็จะพ้นจากบาปกรรมได้เพราะการอาบน้ำ..ละสิ”^๗

เหล่าพราหมณ์ที่มานับถือศาสนาพุทธกล่าวว่าภิกษิตไว้ว่า “ฉันขอถึงพระพุทธเจ้า พระธรรมและพระสงฆ์ผู้คงที่ ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึก ข้อนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ฉัน เมื่อก่อนนี้ฉันเป็นเผ่าพันธุ์แห่งพระพรหม วันนี้ ฉันเป็นพราหมณ์จริงๆ แล้ว ฉันได้วิชา ๓ เป็นผู้ล้างบาปได้แล้ว”^๘

^๕ พระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๒๕ ข้อ ๕๒๕ หน้า ๖๒๒.

^๖ พระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๒๖ ข้อ ๓๔๘ หน้า ๓๓๘.

^๗ พระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๒๖ ข้อ ๒๔๐ หน้า ๕๙๔.

^๘ พระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๒๖ ข้อ ๒๕๑ หน้า ๕๙๕.

บาปคืออะไร?

บาป แปลว่า สิ่งที่ทำให้ตกอบายภูมิ หรือ ธรรมชาติที่ทำให้ตกไปในที่ชั่ว ดังศัพท์วิเคราะห์ว่า อปายาทิทุกฺขํ ปาเปเนตฺติติ ปาปานิ^๙

ธรรมชาติเหล่านี้ ทำให้สรรพสัตว์ต้องประสบทุกข์ในอบายภูมิ ๔ (ภูมิที่ไร้ความเจริญ ได้แก่ เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย นรก) ธรรมชาติเหล่านั้น ชื่อว่า บาป คือ ความชั่ว เป็นสิ่งที่จะนำผู้กระทำความบาปนั้นไปสู่ทางแห่งความเสื่อมความเดือดร้อนในที่สุด

บาปนั้นมีคำที่เป็นไวพจน์อีกหลายคำ เช่น อกุศล ทุจริต อกรรมนิยะ เป็นต้น บาปนี้ถือได้ว่าเป็นพระพุทฺธพจน์ที่พระพุทฺธเจ้าทรงตรัสสั่งไว้ในโอวาทปฎิโมกข์ ๓ ประการ^{๑๐} คือ

๑. **สพฺพปาปสฺส อกรรมํ** การไม่ทำความบาปทั้งปวง ได้แก่ การไม่ทำความบาปทุจริตทางกาย วาจา ใจ^{๑๑}

๒. **กุสฺลสฺสุปฺสมฺปทา** การทำกุศลให้ถึงพร้อม ได้แก่ การสร้างบุญกุศล ประพฤติสุจริตทางกาย วาจา ใจ

๓. **สจิตฺตปริโยทปนํ** การทำใจตนเองให้สะอาดบริสุทธิ์ ปราศจากกิเลส (โลภะ โทสะ โมหะ) อันเป็นเหตุให้เกิดบาป มีวิธีการ ๒ วิธี

๓.๑ สมถกรรมฐาน คือ การฝึกอบรมจิตให้สงบจากนิวรณ์ ๕^{๑๒} ได้แก่ การฝึกอบรมจิตให้เป็นสมาธิถึงขั้นฌาน

---

^๙ อภิธมฺมตฺตวิภาวินียาปญฺจิกา นาม อตฺตโยชนา (บาลี) เล่ม ๑ หน้าที่ ๓๕๖.

^{๑๐} ตูในพระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๑๐ ข้อ ๙๐ หน้า ๕๐.

^{๑๑} พระสัทธมฺมโชติกะ ฐมฺมาจริยะ.ปรมัตถโชติกะ ปริจเฉทที่ ๙ สมถกรรมฐานที่ปณี, พิมพ์ครั้งที่ ๔ :โรงพิมพ์กัปปยวิสุทฺธิ์, หน้า ๔๑.

๓.๒. วิปัสสนากรรมฐาน คือ การฝึกอบรมปัญญาให้เกิดความรู้
แจ้ง^{๑๒} ผลการปฏิบัติทำให้ผู้ปฏิบัติได้บรรลุถึงมรรค ผล นิพพาน

“บาป” ในทางพระพุทธศาสนา หมายถึง “ความชั่ว”^{๑๓} เป็นสิ่ง
นำไปสู่หนทางแห่งความเสื่อมทราม ยังผู้กระทำบาปนั้นให้ได้รับความ
เดือดร้อนและเป็นทุกข์ สาเหตุที่ทำให้เกิดบาปคือ ตัณหาและทิฏฐิ^{๑๔}

รากเหง้าแห่งตัณหาและมิถิชาทิฏฐิ คือ อวิชชา (ความไม่รู้จริง)
อโยนิโสมนสิการ(ความไม่ทำไว้ในใจโดยแยบคาย) อัสมิมานะ(ความถือ
ตัว) อหิริกะ(ความไม่ละอายต่อบาป) อนอตตปปะ(ความไม่เกรงกลัวต่อ
วิบากกรรม) และอุทฺทัจจะ (ความฟุ้งซ่าน)^{๑๕}

สาเหตุที่ทำให้เกิดบาปรวมเรียกว่า **กิเลส** ได้แก่ สภาวธรรมฝ่าย
ชั่วที่เป็นอกุศล มีอยู่ในสันดานของปุถุชน มีลักษณะทำให้จิตเสื่อมทราม
ชักจูงให้ทำความชั่วต่างๆ มีวิเคราะห์ว่า กิเลสเหตุ อุปตาเปเนตติติ กิเลส
ธรรมชาติไดย่อมทำให้เร้าร้อนเศร้าหมอง ธรรมชาตินั้นชื่อว่า “กิเลส”^{๑๖}

กิเลสเป็นสภาพธรรมที่เศร้าหมองและเร้าร้อน ทำสัตว์ทั้งหลายที่
ยังมีกิเลสให้ต้องเศร้าหมองและเร้าร้อน มี ๑๐ ประการ

๑. โลกกิเลส เศร้าหมองและเร้าร้อน เพราะยินดีอยากได้
๒. โทสกิเลส เศร้าหมองและเร้าร้อน เพราะไม่พอใจ ชุ่นเคือง
๓. โมหกิเลส เศร้าหมองและเร้าร้อน เพราะความมัวเมาลุ่มหลง

---

^{๑๒} ดูในพระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๑๑ ข้อ ๓๕๒ หน้า ๒๔๒.

^{๑๓} พระไตรปิฎกมหาจุฬาย ขุ.อุทาน. (บาลี) ๒๕/๔๘/๒๗๖. : สุกฺรํ สาธุณา
สาธุ สาธุ ปาเปณ ทุกฺกัรํ, ปาปํ ปาเปณ สุกฺรํ ปาเปเมยฺหิ ทุกฺกณฺติ.

^{๑๔} พระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๒๙ ข้อ ๒๕ หน้า ๑๐๔.

^{๑๕} พระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๒๙ ข้อ ๑๕๑ หน้า ๔๑๒.

^{๑๖} อรรถกถาขุททกนิกาย อุทาน เล่มที่ ๔๔ หน้า ๓๖๓. (มหามกุฏย)

๔. มานกิเลส เสร้าหมองและเร้าร้อน เพราะความทงตนถือตัว
๕. มิจฉาทิฏฐิกิเลส เสร้าหมองและเร้าร้อน เพราะความเห็นผิด จากเหตุผลตามความเป็นจริงว่า บาป-บุญไม่มี นรก-สวรรค์ไม่มี เป็นต้น
๖. วิจิจฉากิเลส เสร้าหมองและเร้าร้อน เพราะความสงสัยลังเล สงสัยในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นต้น
๗. ถีนกิเลส เสร้าหมองและเร้าร้อน เพราะหดหู่ท้อถอยจากความ เพียร
๘. อุทธัจจกิเลส เสร้าหมองและเร้าร้อน เพราะเกิดฟุ้งซ่านไปใน อารมณ์ต่างๆ
๙. อหิริกกิเลส เสร้าหมองและเร้าร้อน เพราะไม่ละอายในการ กระทำบาป^{๑๗}
๑๐. อโนตตปปกิเลส เสร้าหมองและเร้าร้อน เพราะไม่เกรงกลัวผล ของการกระทำบาป^{๑๘}

กิเลสทั้ง ๑๐ ประการ จำแนกตามการแสดงออก เป็น ๓ ระดับ คือ

- ๑) วิตีกมกิเลส กิเลสที่ทำให้ประพฤติทุจริตทางกาย วาจา
- ๒) ปริยภูฐานกิเลส กิเลสที่คูกุ่นรุ่มเร้าอยู่ในใจ
- ๓) อนุสัยกิเลส กิเลสที่นอนเนื่องอยู่ในสันดาน (เหมือนยักษ์หลับ)

การกำจัดกิเลสทั้งหมดนี้ได้ ต้องดำเนินการตามแนวทางมรรคมี องค์ ๘ เท่านั้น โดยการทำให้สมบูรณ์ในไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ได้แก่ กระบวนการฝึกฝนเจริญวิปัสสนาตามหลักสติปัฏฐาน ๔ นั้นเอง

^{๑๗} พระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๒๙ ข้อ ๑๕๑ หน้า ๔๑๒.

^{๑๘} ตูในอรรถกถา มหาจุฬาย ม.ม.อ. (บาลี) ๑/๗๑/๑๘๑.

อบายภูมิคืออะไร?

อบาย แปลว่า ปราศจากความเจริญ^{๑๙} อบายภูมิ คือถิ่นที่สัตว์จะไปถือกำเนิดอยู่อาศัยอันปราศจากความเจริญ (ไม่มีการศึกษาเรียนรู้ ไม่มีการพัฒนาโดยเฉพาะในนรก ต้องรับโทษอย่างเดียว)^{๒๐} มี ๔ ภูมิ

๑) เตรีจฉาน คือ แดนที่อยู่อาศัยของสัตว์ที่ดำเนินชีวิตโดยทางขวาง (คลาน) เป็นดินแดนสำหรับผู้ที่มิโหมพะเป็นหัวหน้า มีจิตเป็นมิจฉาทิฎฐิ ได้แก่ หมา แมว งู ช้าง ม้า วัว ควาย เป็นต้น พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “ผู้เป็นมิจฉาทิฎฐิ เรากล่าวว่ามีคติอย่าง ๑ ใน ๒ อย่าง คือ นรก หรือ กำเนิดเตรีจฉาน”^{๒๑}

๒) เปรต คือ แดนที่อดอยาก หิวกระหาย เต็มไปด้วยความทรมาน ปราศจากความสุขสบาย เหล่าสัตว์ที่ไปเกิดในเปรตวิสัย คือ ผู้ที่มีจิตโลภอยากได้ไม่สิ้นสุด คัมภีร์อรรถกถาอธิบายว่า “เหล่าสัตว์ทำกาละแล้วบังเกิดในหมู่เปรต ด้วยอำนาจความโลภที่ครอบงำอยู่”^{๒๒}

๓) อสุรกาย คือ แดนที่มีแต่ความเศร้าหมอง คือ พวกอสุรกายทั้งหลาย มีกัญชุกอสูร เป็นต้น จัดอยู่ในจำพวกเปรตเช่นกัน ผู้ที่จะเกิดเป็นอสุรกายนี้ คือ ผู้ที่มีจิตประกอบด้วยโทสะคือความโกรธเช่นเดียวกับผู้ที่เกิดในนรก^{๒๓}

^{๑๙} อรรถกถาที่ฌนิกาย มหาวรรค (ไทย) เล่ม ๙๕ หน้าที่ ๙๔. (มหามกุฏฯ)

^{๒๐} อรรถกถาสังยุตตนิคาย นิทานวรรค (ไทย) เล่ม ๒๖ หน้าที่ ๒๙๐.

^{๒๑} พระไตรปิฎก (มหาจุฬายฯ) เล่มที่ ๙ ข้อ ๕๐๙ หน้า ๒๒๔.

^{๒๒} อรรถกถาขุททกนิคาย เปตวัตถุ (ไทย) เล่ม ๔๙ หน้าที่ ๕๔๐.

^{๒๓} อรรถกถาขุททกนิคาย อิติวุตตกะ (ไทย) เล่ม ๔๕ หน้าที่ ๒๔๖.

๔) นรก สภาวะหรือแดนที่อันปราศจากความสุข มีแต่ความร่ำร้อน ไม่มีความชื่นใจ มีแต่ความทุกข์ทรมานโดยส่วนเดียว^{๒๔} ได้แก่ มหานรก ๘ ชุม มีสัตยูชีวนรก เป็นต้น อุตสทนรก ๑๖ ชุม มีกุกกุลนรก เป็นต้น และโลกันตนรก ผู้ที่จะไปเกิดในนรกขุมต่างๆ นั้นขึ้นอยู่กับกรรมกระทำของแต่ละบุคคลที่ประกอบด้วยโทษ คือ ความโกรธ^{๒๕}

คำว่า อบาย ทுகติ วินิบาท ทั้ง ๓ คำนี้เป็นไวพจน์ของนรก แต่มีความหมายต่างกัน คือ

๑) อบาย หมายถึง สถานที่ที่ปราศจากความเจริญองกงามหรือความสุข

๒) ทுகติ หมายถึง สถานที่ที่มีแต่ความทุกข์

๓) วินิบาท หมายถึง สถานที่ที่สัตว์ผู้ทำความชั่วจะต้องตกไป^{๒๖}

พระพุทธทรงแสดงบรรยายสภาพนรก ตัวอย่าง เช่น

“นายยมบาล ใช้ขอเหล็กอันร้อนแดงลุกเป็นแสงไฟเกี่ยวปากให้ข้า แล้วใส่ก้อนโลหะอันร้อนแดงลุกเป็นแสงไฟเข้าไปในปาก ก้อนโลหะนั้นไหม้ริมฝีปากบ้าง ไหม้ปากบ้าง ไหม้คอบ้าง ไหม้ท้องบ้าง พาเอาใส่ใหญ่บ้าง ใส่ย่อยบ้างของเขากออกมาทางทวารหนัก เขาเสวยทุกขเวทนาคล้ายอย่างหนัก เผ็ดร้อน อยู่ในนรกนั้น **แต่ยังไม่ตาย** ตราบเท่าที่บาปกรรมนั้นยังไม่สิ้นไป”^{๒๗}

^{๒๔} อรรถกถาสุตตปิฎก ม.ม.อ. (บาลี) ๑/๑๕๓/๓๕๘.

^{๒๕} อรรถกถาสุตตปิฎก อิติวุตตกะ เล่ม ๔๕ หน้า ๒๔๖.(มหามกุฏย) อรรถกถาที่มณีทาย ปาฎีกาวรรค เล่ม ๑๕ หน้า ๑๓๘.

^{๒๖} อรรถกถาสุตตปิฎก อัง.เอกก.อ. (บาลี) ๑/๔๓/๕๐.

^{๒๗} ดูในพระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๑๔ ข้อ ๒๗๐ หน้า ๓๓๗.

พิสูจน์ : การเวียนว่ายตาย-เกิด

รายชื่อหนังสือเขียนโดยศาสตราจารย์ฝรั่งที่ยืนยันว่า “ชาติหน้ามีจริง การเวียนว่ายตาย-เกิดเป็นเรื่องจริง” ดังนี้

๑. **20 ผู้กลับชาติมาเกิด** โดย Ian Stevenson, M.D. (ศ.นพ.เอียน สตีเวนสัน) มหาวิทยาลัยเวอร์จิเนีย พิมพ์เผยแพร่โดยอภิธรรมมูลนิธิ อ. พุทธมณฑล จ. นครปฐม

๒. **ชาติภพ** โดย Brian L. Weiss, M.D. มหาวิทยาลัยไมอามี แพล โดย จูไรรัตน์ อารยะกิตติพงศ์ สำนักพิมพ์มติชน ถ.เทศบาลนฤมาล ประชาชน ๑ กรุงเทพฯ

๓. **ประจักษ์พยานตายแล้วเกิด** โดย ดร.บุญย์ นิลเกษ โรงพิมพ์ สหมิตรออฟเซต ๔๘ / ๕๔ ถนนพระสุเมรุ บ้านพานถม เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐, พิมพ์ครั้งที่ ๓

๔. Tucker, Jim B. (2005). **Life Before Life: A scientific Investigation of Children's Memories of Previous Lives**, St. Martin's Press, New York, 256pp. ISBN 0-312-32137-6

๕. Stevenson, Ian (1974). **Twenty cases suggestive of reincarnation**, second (revised and enlarged) edition, University of Virginia Press. ISBN 9780813908724

เนื้อหาของหนังสือทั้ง ๕ เล่มนี้บอกให้รู้ว่า การเวียนว่ายตายเกิด นรก สวรรค์ เป็นเรื่องจริง มิใช่เป็นแค่ความเชื่อ โดยที่ ศ.นพ.เอียน สตีเวนสัน ได้นำเด็กคนที่กล่าวอ้างว่าจำอดีตชาติได้ไปหาญาติพี่น้อง ตามที่เด็กกล่าวอ้าง จนพบจริงๆ กว่า ๓,๐๐๐ ตัวอย่าง ทั่วโลก ดูที่ :

<https://sites.google.com/site/reincarnationthailand/Home>

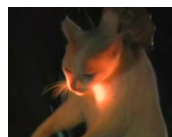
วิบากกรรม : ต้มแมวทั้งเป็น

นายบรรหาร พงษ์วิจิตร ปัจจุบันอายุ ๕๕ ปี ชาวจังหวัดลพบุรี ให้สัมภาษณ์รายการ “กรรมลิขิต” ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๕ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ว่า

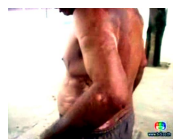
เมื่อ ๓๕ ปีก่อน อายุ ๑๘-๑๙ นัดเพื่อนกันต้มเหล้าฉลองเรียนจบที่บ้านตนเอง ต้มไปๆ กับแก้มหมด จึงเที่ยวหากบหาเขียดบริเวณบ้านมาทำกับแก้ม หาไปก็ไม่เจอ แต่เห็นแมวตัวหนึ่งกำลังเดินอยู่ จึงจับเอาแมวตัวนั้นมาทำกับแก้มแทน

กรรมวิธีการปรุงก็คือ ต้มน้ำเดือดๆ เทใส่ไห เอาแมวตัวเป็นๆ ยัดเข้าไปในไห แล้วเอาเขียงปิดฝา ไม้ให้แมวดิ้นออกมา จนมันตายคาไห ทำให้เนื้อนุ่ม..อร่อย! แล้วเอาเนื้อมาผัดเผ็ดเป็นกับแก้มจานเด็ด โโกหกเพื่อนว่าเป็นเนื้อพังพอน เพื่อนๆ กินกันจนเกลี้ยง ต่างบอกว่าอร่อยจริงๆ

สิบปีต่อมา พ.ศ. ๒๕๒๙ แต่งงานมีลูก ๒ คน มีอาชีพปลูกจ้างการรถไฟ ที่บางซื่อ ต่อมาต้องย้ายไปภาคใต้ ๒ เดือน จึงหาบ้านเช่าให้ลูกเมียได้อยู่จะได้ไม่ต้องตามไป จึงไปดูห้องเช่าเปิดใหม่ที่กำลังก่อสร้าง

วันนั้นเป็นวันหยุดของคนงานก่อนสร้าง จึงเดินขึ้นไปดูห้องชั้น ๒ ด้วยตนเอง ขณะเดินอยู่ที่ระเบียงห้อง มองเห็นกระสอบพาดอยู่ที่สายไฟฟ้า คิดว่าเป็นราวตากผ้า ด้วยความดีใจว่าจะมีราวตากผ้าไว้ให้ภรรยา จึงเข้าไปดูใกล้ๆ ทันใดนั้นสายไฟฟ้าแรงสูงก็เกิดประกายไฟ เผาร่างของเขาทั้งตัวในทันที จนสลบสมกับกรรมที่เคยต้มแมวทั้งเป็นอย่างไม่ผิดเพี้ยน!

วิบากกรรม : ตั้งครรภ์ ๓ ปี

นางกัญญารัตน์ ตาเสื่อ อายุ ๓๘ ปี บ้านเลขที่ ๑๑๗ หมู่ ๔ ต.วังหลุม อ.ตะพานหิน จ.พิจิตร เปิดเผยทั้งน้ำตา ด้วยความเจ็บปวดว่า

เมื่อ ๒๐ ปีก่อน แต่งงานกับสามีเป็นชาวสระบุรี มีบุตรเป็นหญิงด้วยกัน ๓ คน และสามีมีอาชีพเป็นคนฆ่าหมูในโรงฆ่าสัตว์ ส่วนตนเองทำหน้าที่ **ผ้าท้อง** ซ้ำแหวะสุกรที่สามีฆ่า

ต่อมาเมื่อปี ๒๕๔๔ ตั้งท้องลูกสาวคนที่ ๓ แทนที่จะเหมือนกับคนปกติ แต่กลับกลายเป็นว่า ตั้งท้องนานถึง ๓ ปี ไปหาหมอก็บอกว่า ตั้งท้องมีบุตรแต่ในท้องมีแต่รก อวัยวะของร่างกายยังมีไม่ครบ จนกระทั่งครบ ๓ ปี ๘ เดือน จึงได้ผ้าท้องคลอดลูกออกมา ซึ่งลูกก็แข็งแรงเป็นปกติ แต่ท้องของตนเองกลับไม่ยุบ และนับวันจะโตขึ้นๆ ใหญ่กว่าคนตั้งท้องปกติ ถึง ๓ เท่า วัดรอบท้องได้ถึง ๕๖ นิ้ว และมีน้ำหนักตัวเกือบ ๑๐๐ กิโลกรัม และเจ็บปวดมาก นอนหงายก็ไม่ได้ เพราะหายใจไม่ออก ปัจจุบันลูกเดินก็ไม่ไหว อีกทั้งมีโรคแทรกซ้อนถึง ๕ โรค

ต่อมา ทั้งลูกทั้งผ้าต่างไม่แยแสกับอาการป่วย จึงต้องทรมานทรมาย หอบสังขารมาขออาศัยพี่สาว อยู่ที่บ้านเกิด ต.วังหลุม อ.ตะพานหิน จ.พิจิตร แต่พี่สาวก็มีฐานะยากจน จึงไม่มีเงินพาไปหาหมอที่ท้องป่องใหญ่ขึ้นปริแตกจะแตก ทรมานมาก จึงอยากวอนสังคมเมตตาและช่วย

เหลือ สามารถติดต่อให้ความช่วยเหลือได้ที่ นางทองคำ นิลพัฒน์ ผู้เป็นพี่สาว โทร ๐๘๙-๗๑๐๒๒๘๔ หรือจะไปเยี่ยมดูอาการก็ได้ บ้านของเธออยู่ข้างโรงเรียนวังหลุม ตำบลวังหลุม อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร

วิบากกรรม : ตกกระทะเดือดทั้งเป็น

นายสมคิด นาคเงิน อายุ ๓๕ ปี อาชีพพนักงานฆ่าหมูของโรงฆ่าสัตว์เทศบาลเมืองบ้านฉาง ตีหม้อสลบก่อนลากขึ้นเตาเตรียมใส่กระทะน้ำร้อนทั้งเป็น แต่หมูเจ้ากรรมดินเฮือกสุดท้าย สบัดปากหลุดจากตะขอ นายสมคิดพลัดทำตกลงไปแทน ไม่มีใครกล้าเข้าไปช่วย ต้องพาร่างที่ถูกลวกทั้งตัวตะกายขึ้นมาเอง จากกระทะน้ำร้อน

วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ หลังจากแพทย์ให้การรักษาและใช้ผ้าสะอาดพันตามร่างกายแล้ว จึงได้แยกไปพักรักษาตัวภายในห้องแยกเชื้อ พร้อมติดป้ายห้ามเยี่ยม เนื่องจากเกรงว่าบาดแผลจะติดเชื้อ โดยนายสมคิด ยังคงตื่นรื้อร่องครวญครางอย่างทรมานตลอดเวลา ด้านเพื่อนร่วมงานของนายสมคิด เปิดเผยว่า ก่อนเกิดเหตุนายสมคิด กำลังฆ่าสุกรตามปกติ โดยใช้แปบตีแสดกหน้าหมูให้สลบ ก่อนจะขึ้นยืนบนแท่นเตาคอนกรีตวางกระทะต้มน้ำ แล้วใช้ตะขอเหล็กเกี่ยวปากหมูที่สลบอยู่ ลากขึ้นไปใส่ในกระทะ ระหว่างนั้นหมูตัวที่กำลังถูกลากขึ้นมา ฟันจากอาการสลบ และดิ้นอย่างแรง จนตะขอหลุดจากปาก ทำให้นายสมคิดเสียหลัก หงายหลังตกลงไปในกระทะน้ำร้อน ส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด แต่ไม่มีใครกล้าเข้าไปช่วยเนื่องจากน้ำกำลังเดือด นายสมคิดต้องดิ้นรนตะเกียกตะกายขึ้นจากกระทะเอง

นายอติเทพ จริยเวชช์วัฒนา นายกเทศมนตรีเมืองบ้านฉาง กล่าวว่า สำหรับคนฆ่าหมูนั้นเป็นลูกจ้างของเจ้าของเชียงใหม่ที่นำหมูไปฆ่าที่โรงฆ่าสัตว์ เทศบาลเพียงแต่จัดหาสถานที่ให้เท่านั้น จึงไม่มีส่วนต้องรับผิดชอบกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

วิบากกรรม : ต้มลูกสุนัขทั้งเป็น

พระเทพสิทธิมนี (บุญสิน อุตตมชาโต) ป.ธ.๙ ,M.A.,Ph.D. เจ้าอาวาสวัดดุสิตารามวรวิหาร แขวงอรุณอมรินทร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ท่านเล่าให้ฟังว่า..เมื่อหลายปีก่อน ท่านได้รับนิมนต์ไปสวดศพแม่ครัวที่วัดแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ แม่ครัวผู้นี้เป็นมารดาของข้าราชการระดับสูงท่านหนึ่ง กรรมที่ทำให้เธอต้องมาพบอุบัติเหตุถึงแก่ความตายนั้น เรื่องมีอยู่ว่า

วันหนึ่ง แม่ครัวผู้นี้เห็นว่าเนื้อหมูที่นำมาสับเพื่อเตรียมทำข้าวต้มเลี้ยงแขกในงานศพนั้นหายไปอย่างผิดปกติ ทั้งๆ ที่เพิ่งสับเสร็จไม่นานแค่หันไปหยิบเครื่องปรุง พอหันกลับมาอีกที เนื้อหมูที่สับวางไว้บนเขียงปรากฏว่า เนื้อหมูอันตรธานหายไปหมด โดยไม่มีร่องรอย พอถามคนโน้นคนนี้ก็ไม่มีใครรู้เรื่อง เพราะต่างก็วุ่นกับงาน แรกๆ เธอก็คิดว่าไม่เป็นไร แต่ครั้งเป็นแบบนี้บ่อยครั้งเข้า เธอจึงอดรันทนไม่ได้จึงวางแผนที่จะจับเจ้าขโมยตัวดี

เธอทำที่เป็นสับเนื้อหมูวางไว้บนเขียงเหมือนเดิม แล้วก็แสวงหันทนไป ทำอย่างอื่น แต่ทว่าตาคอยแอบจับจ้องอยู่ที่เขียงไม่ตลอดเวลาทันใดนั้น ก็มีลูกสุนัขดมโชตตัวหนึ่ง ซึ่งแอบซ่อนอยู่ใต้โต๊ะนั่นเอง ปีนขึ้นมากินเนื้อหมูสับจนหมดอย่างรวดเร็ว แล้วก็กระโดดวิ่งหนีไป เมื่อเห็นว่าเจ้าห่วยขโมยเป็นลูกสุนัข เธอจึงรู้สึกโกรธแค้นมาก จึงได้วางแผนที่จะจัดการเจ้าลูกสุนัขตัวนี้ ดังนั้น ในวันรุ่งขึ้นเธอก็ทำที่สับเนื้อหมูทั้งไว้บนเขียงเหมือนเช่นเคย แต่คราวนี้เธอไม่ได้วางเขียงไว้ที่เดิม แต่กลับนำเขียงไปพาดกับปากหม้อข้าวต้มใบใหญ่ที่กำลังเดือดพลั่ง ๆ อยู่

จากนั้นเธอจึงเดินออกไปแอบดูอยู่ใกล้ๆ ฝ่ายเจ้าลูกสุนัข เมื่อเห็น

ไม่มีคนอยู่ตรงนั้น มันจึงกระโดดเต็มแรงเพื่อขึ้นไปกินเนื้อหมูสับอย่าง
เคย แต่ทว่าปลายไม้ที่วางหมิ่นๆ พาดกับปากหม้อข้าวไว้แน่นได้กระดก
ขึ้นมา ทำให้เจ้าลูกสุนัขตกลงไปในหม้อข้าวต้มที่กำลัง
เดือดพลั่กๆ ทันที ผลคือ ตายคาที่โดยไม่มีโอกาสได้
ร้องเลยสักแอะเดียว! อนิจจา..เจ้าหมาน้อย

เวลาผ่านไป ๗ วัน ครบวันที่ลูกสุนัขตายพอดี วันนั้นมีงานศพที่
วัด แม่ครัวคนนี้ก็ได้อำนาจไปรับงานจัดเลี้ยงเหมือนเดิม วันแรกของงานศพ
เธอจึงได้ต้มข้าวต้มหมูเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา ขณะที่ข้าวต้มกำลัง
เดือดพลั่กๆ อยู่ นั่น เธอก็บอกคนงานให้มาช่วยยกหม้อข้าวต้มลงจาก
เตาไฟ แต่แล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น หูหิ้วหม้อข้าวต้มข้างที่เธอ
ถือนั้นเกิดหักหลุดจากมือ ตัวเธอจึงถลาลื่นหัวที่ตกลงไปในหม้อข้าวต้ม
ใบใหญ่ที่กำลังเดือดพลั่กๆ อยู่ นั่น ตายทันที โดยไม่ทันได้ร้องสักแอะ
เดียว เป็นชะตากรรมเดียวกันกับที่เธอทำกับลูกสุนัขตัวนั้นอย่างไม่คิด
เพี้ยน!^{๒๘}

วิบากกรรม : อกตัญญูชีวิตล่มจม

นายไพบระ ทิมทอง อายุ ๗๑ ปี และนาง
สะอาด ทิมทอง อายุ ๖๕ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๑๓/๕
หมู่ที่ ๗ ตำบลพลูตาหลวง อำเภอสัตหีบ ชลบุรี
สองสามีภรรยาสภาพร่างกายพิการทั้งคู่ ดำรง
ชีวิตอยู่ได้เพราะมีเพื่อนบ้านคอยช่วยเหลือ อยู่ทางเข้าป่าละเมาะ ซอย
เขาหมอน

^{๒๘} ผู้จัดการออนไลน์ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เวลา ๑๔:๓๕ น.

ชีวิตสองฝั่งเมืง เคยร่ำรวยมีกิจการรถบรรทุก แต่ทั้งคู่ไม่เคยหันกลับไปดูแลพ่อ-แม่จนล้มป่วยและเสียชีวิต ทั้งฆ่าสัตว์เป็นอาจิณ หลังพ่อ-แม่ป่วยตาย ชีวิตเริ่มตกต่ำสามีถูกรถเฉี่ยวชนจนเป็นอัมพาต ส่วนฝ่ายเมียเป็นโรคเบาหวานจนต้องตัดขา ส่วนลูก ๓ คนก็ไม่เคยกลับมาเหลียวแล ยอมรับสำนึกและเชื่อว่าเป็นกฎแห่งกรรมที่เกิดผลในชาตินี้ วอนเป็นอนุหาหรณให้คนรุ่นหลังอย่าละเลยผู้ให้กำเนิด

ต่อมาผู้สื่อข่าวรอดไปตรวจสอบพบนางสะอาดสภาพขาซ้ายท่อนล่างขาด ส่วนนิ้วหัวแม่เท้าขวาถูกตัดขาด ขาลีบ ไม่มีแรง นั่งอยู่เคียงข้างภยนายไฟเพราะผู้เป็นสามีที่เป็นอัมพาตเดินไม่ได้

นางสะอาด เปิดเผยว่า ชีวิตที่ผ่านมามีไม่น่าจะมาลำบาก เคยเป็นเจ้าของกิจการรถบรรทุก มีที่ดิน มีฐานะดี แต่จู่ๆ ชีวิตก็เริ่มเลวร้ายทรัพย์สมบัติต้องหมดไป มีความเห็นตรงกันว่าคงเป็นเพราะกรรมที่เรทำทั้ง ๒ คนทำไว้กับพ่อแม่บังเกิดเกล้าทั้ง ๒ ฝ่าย คือตั้งแต่ออกมาใช้ชีวิตนอกรบ้านไม่เคยหวนกลับไปดูแลพ่อ แม่ แม้แต่ขณะเจ็บป่วย จนท่านเสียชีวิตไปก็ไม่มีโอกาสไปดูใจแต่อย่างใด หลังจากนั้นชีวิตเริ่มตกต่ำ โรคภัยเข้ามาเยือน สามีถูกรถเฉี่ยวชนจนเป็นอัมพาต ส่วนตัวเองเป็นเบาหวานต้องตัดขามาหลายปี ลูก ๓ คนก็ไม่เคยมาดูแล

ด้านนายไฟเพราะ กล่าวว่า ยอมรับว่ากรรมแห่งกรรมมีจริง ตอนนีต้องมาชดใช้ ตอนดี ๆ เอาแต่หลงระเริงเป็นนายพรานฆ่าสัตว์ป่า ยิงแก้งควาง กระจง มาเป็นอาหาร ไม่เกรงกลัวต่อบาป ที่สำคัญไม่เคยกลับบ้านไปดูแลพ่อ แม่ พี่น้อง และผู้มีพระคุณเลยแม้แต่่น้อย ตอนนีทำให้สำนึกได้ แต่ก็สายเกินไปแล้วที่จะแก้ไข เพราะเป็นช่วงสุดท้ายของชีวิต ก็คือรอความตายที่เข้ามาเยือนเท่านั้น ..

การทำบุญล้างบาป

ถามว่า : ทำบุญล้างบาปได้หรือไม่?

ตอบว่า : เฉพาะบุญอย่างเดียวยังล้างบาปไม่ได้ บุญช่วยได้แต่ชะลอวิบากของอกุศลกรรมไว้ชั่วคราวเท่านั้น และไม่มีวิธีการอื่นใดที่จะลบล้างกรรมที่ทำไปแล้วด้วยเจตนาได้ แต่พระพุทธเจ้าทรงพบเงื่อนไขว่า กรรมที่ทำแล้วลบล้างไม่ได้ก็จริง แต่สามารถหลีกเลี่ยงให้พ้นจากการต้องรับวิบากกรรมได้ ด้วยการกำจัดเชื้อที่ก่อให้เกิดการเกิดใหม่ เพราะเมื่อไม่เกิดอีกก็ไม่ต้องรับวิบากกรรมใดๆ อีกต่อไป (เมื่อไม่มีกระจุก ผู้คนก็ลงจับกระจุกไม่ได้อีกแล้ว) เชื้อที่ก่อให้เกิดการถือกำเนิดในภพใหม่ คือ “กิเลสตัณหา” นั่นเอง ซึ่งสามารถชำระล้างได้อย่างเป็นขั้นตอนด้วยมรรคญาณเพียงเท่านั้น

อดีตล่วงพ้นไปแล้ว การกระทำทุกอย่างที่กระทำไปด้วยเจตนา ไม่ว่าจะชั่วหรือดีก็ตาม ก็เป็นอันได้กระทำไปแล้ว และวิบากของกรรมนั้นจะย้อนกลับมาให้ผลในที่สุด แต่เวลาที่ให้ผลนั้นไม่แน่นอนว่าจะช้าหรือเร็ว จะเป็นชาตินี้หรือชาติหน้า ถ้าหากกรรมที่ได้กระทำก่อนหน้านั้นยังให้ผลไม่หมด หรือกรรมที่กระทำในปัจจุบันมีวิบากแรงกว่าก็จะทำให้กรรมนั้นมีผลช้าลง เมื่อเป็นเช่นนี้ หนทางที่จะหลีกเลี่ยงวิบากของกรรมนั้นก็พอมีทาง ขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละคนว่า มีผีแก้ว (ผีจิต) ในการหลีกเลี่ยงมากน้อยแค่ไหน มีเส้นชัยอยู่ที่อนุภาทิเสสนิพพาน ถ้าในระหว่างนี้เขามุ่งมั่นทำเฉพาะบุญกุศลอบรมสติปัญญาให้ปราดเปรื่องอยู่ตลอดเวลา จนถึงขณะจิตสุดท้าย หลังตายก็จะไปเกิดในสุคติภพได้ และหากทำได้เช่นนี้ทุกภพทุกชาติ ไม่มีมวลหลงระเริงกับความสุขเล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นชั่วครั้งชั่วคราว อันเป็นผลพลอยได้จากการเร่งทำบุญ

เขาก็มีโอกาสดำเนินมาถึงเส้นชัยได้ก่อนที่บาปจะตามมาทัน เปรียบเหมือน **โจรผู้ร้าย** ที่ได้ก่อคดีอาญาไว้ หลบหนีจับกุมได้ตลอด ๒๐ ปี มีความสามารถในการหลบหลีกเจ้าหน้าที่ตำรวจ เมื่ออายุครบ ๒๐ ปี คดีความก็เป็นอันหมดอายุไป กฎหมายไม่อาจลงโทษเขาได้อีกต่อไป

บาปที่เราทำไว้ก็เช่นกัน หากเราเข้าถึงอนุภาติเสสนิพพานได้แล้ว ก็ไม่อาจตามมาให้ผลได้อีกต่อไป^{๒๙} แต่โดยมากยากที่จะเป็นเช่นนั้น มักถูกวิบากกรรมตามมาทันเสียก่อน หลายคนหลายท่านพยายามวิงหนีเอาจิตรอดสุดชีวิต ต้องถึงกับฝ่าฝืนหลุดลุ่ยกว่าจะเข้าถึงอนุภาติเสสนิพพานได้

ตัวอย่าง เช่น พระองค์ลีมาลเถระ กว่าท่านจะพ้นฝ่าอุปสรรคเข้าสู่เส้นชัยได้ ถูกกรรมเก่าไล่กวัดจับจวนเจียนจะทันอยู่แล้ว หรืออาจจะถูกกรรมเก่าจับติดชายผ้าถุงแล้ว แต่ท่านก็ยังพยายามดิ้นรนเต็มที่ ถึงกับถอดผ้าถุงออกแล้ววิ่งล่อนจ้อนต่อไป จนเข้าสู่เส้นชัยจนได้ เมื่อเข้าสู่เส้นชัยแล้ววิบากกรรมก็มีอาจส่งผลได้อีก ไม่ต้องชดใช้กรรมใด ๆ อีกต่อไป^{๓๐} กรรมที่เคยทำไว้จะกลายเป็น **อโหสิกรรม** ไป^{๓๑}

คัมภีร์อรรถกถาโมรธปุรณี หน้า ๑๓๒ อธิบายว่า ในเวลาที่กุศลกรรมให้ผล อกุศลกรรมอย่างหนึ่งจะตั้งขึ้นตัดรอนกรรมนั้นให้ตกไป ถึงในเวลาที่อกุศลกรรมให้ผล กุศลกรรมอย่างหนึ่งก็จะตั้งขึ้นตัดรอนกรรมนั้น นี้ชื่อว่า **อุปัจเจกกรรม** ในบรรดาอุปัจเจกกรรมที่เป็นกุศลและอกุศล กรรมของพระองค์ลีมาลได้เป็นกรรมตัดรอนอกุศล

---

^{๒๙} ดูในพระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๒๔ ข้อ ๒๑๙ หน้า ๓๖๕.

^{๓๐} ดูในพระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๓๑ ข้อ ๒๓๔ หน้า ๓๙๗.

^{๓๑} วิสุทฺธิ. (บาลี) ๒/๖๘๕/๒๖๖, วิสุทฺธิ. ฎีกา (บาลี) ๒/๖๘๕/๔๑๕. (มหาจุฬาย)

วิธีหนีบาปด้วยการเร่งทำบุญ

หลายคนเข้าใจว่า ศาสนาพุทธสอนแต่เรื่องกรรมเก่า และให้ทำใจยอมจำนนอยู่กับอดีตโดยไม่คิดหาหนทางแก้ไข แต่ความจริงหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ วิชาของบาปกรรมที่เคยทำไว้ในอดีตถึงแม้กลับไปลบล้างแก้ไขไม่ได้ แต่เราสามารถแก้ไขได้ด้วยความเพียรในชาติปัจจุบัน แม้ไม่สามารถกลับไปแก้ไขลบล้างอกุศลกรรมที่เป็นต้นเหตุได้ แต่สามารถสร้างกรรมปัจจุบัน เพื่อเจือจางวิชาของอกุศลกรรมนั้นให้อ่อนกำลังลงได้ คือ คนที่ทำบาปแล้วกลับสำนึกผิด อบรมศีล อบรมจิต อบรมปัญญา มีคุณงามความดีที่เคยทำไว้มากมาย บาปกรรมที่คนเช่นนี้ทำจะยังไม่ปรากฏผลให้เห็น มักปรากฏแต่ผลบุญที่เขาทำไว้ ดังปรากฏในคัมภีร์พระไตรปิฎก โลกนผลสูตร เล่มที่ ๒๐ หน้า ๓๓๖..โดยการนำน้ำจิตเต็มลงในน้ำเกลือให้มากขึ้นเรื่อยๆ จนไม่รู้สึกรว่าน้ำมีรสเค็มอีกต่อไป...?

การทำผิดศีล ๕ เปรียบเหมือนเราเอาเท้าเปล่าไปเตะสุนัขดู (ตัวที่วิ่งไม่เหนียว-ตัวบาป) แน่แน่นอนว่าเราจะถูกมันไล่กัดอย่างแน่นอน มีวิธีเดียวที่จะไม่ให้มันกัดได้ ก็คือวิ่งให้เร็วกว่าสุนัข แต่ในที่สุดก็จะเหนื่อย แล้วถูกมันกัดเอาจนได้ เปรียบได้กับการให้ทานเพื่อหนีบาป..หนีไม่พ้น

ยิ่งกว่านั้น : นั่งรถยนต์หนีสุนัข แต่ในที่สุด น้ำมันหมดหรือรถเสีย ก็จะถูกไล่กัดเอาจนได้ เปรียบได้กับการรักษาศีลเพื่อหนีบาป..หนีไม่พ้น

ยิ่งกว่านั้นอีก : นั่งเครื่องบินหนีสุนัข ดูเหมือนว่าจะหนีพ้นได้ แต่ในที่สุดน้ำมันหมดหรือต้องลงจอดเพื่อรับประทานอาหาร แล้วสุนัขดูก็ไล่ทันในที่สุด ..เปรียบได้กับการเจริญสมาธิภาวนา เพื่อหนีบาปไปอยู่พรหมโลก แต่ในที่สุดพรหมก็ยังตกนรก..หนีไม่พ้น!

ครั้งหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงใช้ปลายพระนขา(เล็บ)ช้อนฝุ่นทรายขึ้นมาเล็กน้อย แล้วตรัสถามภิกษุทั้งหลายว่า “ภิกษุทั้งหลาย เธอเข้าใจความช้อนนี้อย่างไร ฝุ่นที่เราใช้ปลายเล็บช้อนขึ้นมากับแผ่นดินใหญ่น้อย่างไหนจะมากกว่ากัน”

ภิกษุทูลตอบว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ แผ่นดินใหญ่นี้แลมากกว่า ฝุ่นที่ปลายพระนขามีเพียงเล็กน้อยเมื่อเทียบกับแผ่นดินใหญ่แล้ว คำนวนไม่ได้ เทียบกันไม่ได้ หรือไม่ถึงส่วนเสี้ยว”

“ภิกษุทั้งหลาย ช้อนนี้ก็ฉันนั้น สัตว์ที่จุติจากเทวดามาเกิดในเทวดามีจำนวนน้อย ส่วนเทวดาที่เคลื่อนจากสวรรค์แล้วไปเกิดในนรก..มีจำนวนมากกว่า พวกพรหม**ชั้นเวหัปผล**ฯ เมื่อสิ้นอายุขัยแล้วไปสู่ นรกบ้าง ไปสู่แดนปรตบ้าง”^{๓๒} (พรหมไปเกิดเป็นหมู)^{๓๓}

ฉะนั้น วิธีที่จะรอดพ้นจากบาปกรรมทั้งปวงได้ก็มีอยู่เพียงวิธีเดียวเท่านั้น นั่นก็คือ “การไม่เกิดอีก” เพราะเมื่อไม่เกิดอีก เราก็ไม่ต้องเสวยวิบากกรรมใดๆ อีกต่อไป^{๓๔} เปรียบเหมือน..เมื่อไม่มีกระจก ฝุ่นก็ถึงจับไม่ได้อีกต่อไป การเจริญวิปัสสนาภาวนาจนบรรลุเข้าสู่มรรค ผล เท่านั้น จึงจะสามารถกำจัดกิเลส อันเป็นสาเหตุให้ต้องถือกำเนิดในภพใหม่ได้^{๓๕}

วิธีที่จะหลีกเลี่ยงหนีจากสุนัขตัวนี้ได้พ้น มีวิธีเดียวเท่านั้น นั่นคือ นั่งจรวดออกนอกโลกไปเลย โดยการเจริญวิปัสสนาภาวนาจนบรรลุมรรค ผล นิพพาน หลุดพ้นออกจากสังสารวัฏอย่างสิ้นเชิง

---

^{๓๒} ดูในพระไตรปิฎกมหาจุฬา (ไทย) เล่มที่ ๑๙ ข้อ ๑๑๗๘ หน้า ๖๕๔.

^{๓๓} อรรถกถาขุททกนิกาย คาถาธรรมบท เล่ม ๔๓ หน้า ๒๕๒.(มหามกุฏฯ)

^{๓๔} ดูในพระไตรปิฎกมหาจุฬา (ไทย) เล่มที่ ๑๐ ข้อ ๕๗ หน้า ๓๑.

^{๓๕} ดูในพระไตรปิฎกมหาจุฬา (ไทย) เล่มที่ ๑๐ ข้อ ๑๕๕ หน้า ๙๙.

ทำบาปไว้มากแต่ไม่ตกนรก?

ปรากฏเรื่องราวในคัมภีร์ธรรมบทว่า โจรเคราแดงคนหนึ่ง ปล้นฆ่าเจ้าทรัพย์หลายคน..ต่อมาทำหน้าที่เป็นเพชรฆาตตัดคอคนอยู่ ๕๕ ปี เมื่อเขาเสียชีวิต พระภิกษุสนทนากันว่า “บุรุษฆ่าโจรกระทำความกรรมหยาบช้าตลอด ๕๕ ปี เสียชีวิตในวันนี้แล ถวายภิกษาแก่พระสารีบุตรกี่ในวันนี้ เหมือนกัน กระทำกาละกี่ในวันนี้แน่แล เขาบังเกิดในที่ไหนหนอ?”

พระศาสดาเสด็จมาแล้วตรัสถามว่า “ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้ พวกเธอนั่งสนทนากันด้วยถ้อยคำอะไรหนอ?” เมื่อภิกษุเหล่านั้นกราบทูลแล้ว จึงตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย! บุรุษนั้นไปบังเกิดแล้วในสวรรค์ชั้นดุสิต”

พระภิกษุทูลถามด้วยความสงสัยว่า “พระองค์ตรัสอะไร? บุรุษนั้นฆ่ามนุษย์สิ้นเวลาเท่านี้ แล้วบังเกิดในวิมานดุสิตได้อย่างไร?”

พระศาสดาตรัสว่า “บุรุษนั้นได้กัลยาณมิตรผู้ใหญ่ พังเทศนาของสารีบุตร ทำวิปัสสนาญาณให้บังเกิด^{๓๖} เคลื่อนจากโลกนี้แล้วไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดุสิต”^{๓๗}

ในเรื่องนี้ก่อให้เกิดข้อสงสัย ๒ ประการ คือ

๑) โจรเคราแดงได้เพียงวิปัสสนาญาณเบื้องต้น ยังไม่บรรลุนิโรธดับ (ยังไม่ปิดประตูบาป) ฆ่าคนมาก็มาก ทำไมไม่ตกนรก?

๒) หลังจากโจรเคราแดงขึ้นสวรรค์แล้ว เขายังต้องตกนรกอีกหรือไม่?

มีวินิจฉัยดังนี้ : ...

^{๓๖} ดูในพระไตรปิฎกมหาจุฬา (ไทย) เล่มที่ ๑๕ ข้อ ๑๐๐ หน้า ๑๐๖.

^{๓๗} อรรถกถาธรรมบท (ไทย) เล่มที่ ๔๑ หน้า ๔๒๒. (มหามกุฏฯ)

๑) ก่อนวินิจฉัยประเด็นที่ ๑ ควรตอบคำถามก่อนว่า “ตายแล้วไปไหน?” พระพุทธเจ้าตรัสว่า “จิตเต สงกิลิฏฺเฐ ทุกฺคตติ ปาฏิกงฺขา จิตเต อสงกิลิฏฺเฐ สฺขตติ ปาฏิกงฺขา” เมื่อจิตเศร้าหมอง มีทุกฺคตติ (อบายภูมิ ๔) เป็นอันหวังได้ เมื่อจิตผ่องใส มีสฺขตติ (โลก สวรรค์) เป็นอันหวังได้^{๔๘}

นั่นก็หมายความว่า ถึงแม้เราเคยทำบาปไว้มาก แต่ถ้าหากขณะตาย มีจิตผ่องใส สามารถห่วงเอากุศลธรรมมาเป็นอารมณ์ได้ ก็จะไปเกิดในสุคติ (โลก สวรรค์) ในทันที

ปัญหาก็มีอยู่ว่า ทำอย่างไรจึงจะมีสติมั่นคง มีสมาธิตั้งมั่น ในขณะที่มีเวทนาคล้ำเมื่อกรรมนิमितและคตินิमितปรากฏก่อนตายได้?

คำตอบมีอยู่ในคัมภีร์วิสุทธิมรรคว่า “อิมินา ปน (ปัจจุยปริคฺคห) ฌาเณน สมนฺหาโคโต วิปสฺสโก พุทฺธสฺสาเน ลทฺทสฺสาสฺโส ลทฺทชฺชติฏฺโฐ ฌนียตคฺคตฺติโก จุฬโสตาปนโน นาม โหติ.”^{๔๙}

ผู้ที่เจริญวิปัสสนาจนได้ปัจจุยปริคคฺคหญาณ (กำหนดจิตเวทนาจนดับทุกครั้ง) เป็นผู้มึศรัทธาตั้งมั่นแล้วในพระศาสนา จัดว่าเป็นพระจุฬโสตาปน ชาตินี้ ๑ ชาตินี้มีคติเป็นที่ไปอันแน่นอน

คัมภีร์วิสุทธิมรรคมหาฎีกา อธิบายเสริมว่า “สุคฺคตฺติปรายโน โหตีติ วุตฺตํ นียตคฺคตฺติโกติ”^{๕๐} ชาตินี้ต่อไป ๑ ชาตินี้ มีสุคฺคตฺติเป็นที่ไปอย่างแน่นอน

นี่คือคำตอบว่า โจรเคราแดงผู้ที่เคยทำบาปไว้มากมายแต่กลับไปเกิดในสวรรค์ชั้นดุสิตได้อย่างไร! นั่นก็เพราะเขาปฏิบัติวิปัสสนาจนได้วิปัสสนาญาณที่ ๒ แล้วเพียรบ่มเพาะอินทรีย์จนถึงขณะจิตสุดท้าย

^{๔๘} ดูรายละเอียดในพระไตรปิฎก (มหาจุฬา) เล่มที่ ๑๒ ข้อ ๗๐ หน้า ๖๒.

^{๔๙} วิสุทธิ. (บาลี) ๒/๒๗๑. (มหาจุฬา)

^{๕๐} วิสุทธิ. มหาฎีกา (บาลี) ๒/๔๒๔. (มหาจุฬา)

๒) ก่อนวินิจฉัยประเด็นที่ ๒ มีประเด็นปัญหาถามผู้อ่านก่อนว่า “ถ้าทำบุญและบาปมาพอๆ กัน ให้เลือกจะไปตกนรกก่อน หรือจะไปสวรรค์ก่อน” ท่านผู้อ่านจะเลือกอะไร?

ก่อนอ่านต่อ.. ขอให้เลือกในใจก่อน!

เมื่อก่อนนี้ แม้แต่ผู้เขียนเองก็ขอเลือกตกนรกก่อน เพราะจะได้ทุกข์ให้เสร็จๆ ต่อไปจะได้มีความสุขในสวรรค์ได้อย่างสบายใจ ไม่ต้องคอยกังวลว่าจะต้องไปตกนรกในอนาคตข้างหน้า ..แต่ !

ในคัมภีร์พุทธวงศ์บอกไว้ว่า ครั้งเมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงประกาศพระธรรมจักรแก่เหล่าปัญจวัคคีย์ หมู่มพรหมและเทวดาประมาณ ๑๘ โภกวิได้บรรลุธรรมในการประชุมครั้งนั้น^๑ นั่นก็หมายความว่า มพรหมและเทวดาก็บรรลุธรรมได้เช่นกัน ..การบรรลุธรรมคืออะไร?

ตอบว่า : คือการบรรลุเป็นพระอริยบุคคล ๔ จำพวก คือ พระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี และพระอรหันต์

เมื่อเจริญวิปัสสนาภาวนาจนเกิดสภาวะญาณที่ ๑๔ แล้ว ครั้งแรก.. โสดาปัตติมรรคญาณจะทำหน้าที่ประหารกิเลสในขณะที่เสวยนิพพานเป็นอารมณ์ ๒ ตัว คือ มิจฉาทิฏฐิกิเลส และวิจิกิจฉากิเลสได้เด็ดขาดสำเร็จเป็นพระโสดาบัน เป็นผู้ไม่ตกไปในอบายภูมิ ๔ อีกแล้ว^๒

ถ้าหากว่าใจเราแดงเป็นเทวดาในสวรรค์แล้ว ไม่ประมาท เพียรเจริญอิทธิยให้แก่กล้า ก็มีโอกาสบรรลุธรรมในสวรรค์ชั้นนั้นได้เช่นกัน เมื่อบรรลุโสดาบันแล้ว เท่ากับว่าเป็นผู้ปิดประตูอบายได้แล้ว ก็ไม่ต้องไปทุกข์ทรมานในนรกอีกต่อไป และจะเกิดอีกไม่เกิน ๗ชาติ

^๑ พระไตรปิฎกมหาจุฬายา สเล่มที่ ๓๓ ข้อ ๒ หน้า ๕๕๔.

^๒ พระไตรปิฎกมหาจุฬายา สเล่มที่ ๒๔ ข้อ ๑๓ หน้า ๒๑.

การล้างบาปในศาสนาพุทธ

ก่อนอื่นขอให้เข้าใจก่อนว่า คำว่า “บาป” ในที่นี้ มีความเข้าใจที่แตกต่างกันอยู่ คือ ชาวบ้านทั่วไปมักเข้าใจคำนี้ว่า คือ “วิบากของกรรมชั่วที่ต้องชดใช้” แต่ในศาสนาพุทธมุ่งหมายถึงสภาวะที่ทำให้จิตใจเศร้าหมอง เหตุปัจจัยให้ทำทุจริตทางกายวาจาใจ ก็คือ “กิเลส” นั่นเอง

ศาสนาพุทธล้างบาปได้หรือไม่? ตอบว่า : ศาสนาพุทธล้างบาปให้ใครไม่ได้ นอกจากผู้มันจะได้ลงมือปฏิบัติวิปัสสนาทำมรรคญาณให้เกิดขึ้นด้วยตนเอง ซึ่งมรรคญาณนี้แหละเป็นคุณเครื่องชำระล้างบาป^{๔๓} ได้อย่างแท้จริง มิใช่เพียงแต่ความเชื่อลมๆ แล้งๆ เพราะเมื่อผู้ปฏิบัติเข้าถึงแล้วก็จะรู้แจ้งสภาวะจิตของตนเองว่า ล้างบาปได้แล้วหรือยัง ไม่ต้องให้ใครมาบอกหรือบงการ เหมือนกับเรารู้รสมะนาวแล้วรู้ว่าเปรี้ยวโดยไม่ต้องไปเชื่อใคร หรือให้ใครมาบอกว่า อีกต่อไป

พระพุทธเจ้าตรัสถึงมุนีผู้ล้างบาปได้แล้วไว้ว่า “บัณฑิตทั้งหลายเรียกบุคคลผู้เป็นมุนีทางกายเป็นมุนีทางวาจา เป็นมุนีทางใจ ผู้ไม่มีอาสวะว่า เป็นมุนีผู้สมบูรณ์ด้วยโมหะเนยยธรรม ล้างบาปได้แล้ว”^{๔๔}

คัมภีร์อรรถกถาอธิบายว่า ล้างบาปได้แล้ว เพราะเป็นผู้ชำระบาปทั้งปวง..ทั้งภายในและภายนอกได้แล้วด้วย มรรคญาณ^{๔๕}

มรรคญาณ คือ ญาณที่ทำหน้าที่ประหารกิเลส หรือจะกล่าวว่าล้างกิเลสก็ได้ เป็นญาณลำดับขั้นที่ ๑๔ ในวิปัสสนาญาณ ๑๖ ที่เกิดแก่ผู้

---

^{๔๓} ล้างบาปด้วยมรรคญาณ ดูในอรรถกถาขุททกนิกาย (ไทย) ๔๗/๕๐๐.

^{๔๔} ดูในพระไตรปิฎกมหาจุฬา (ไทย) เล่มที่ ๒๐ ข้อ ๑๒๒ หน้า ๓๖๘.

^{๔๕} อรรถกถามหาจุฬาฯ ขุ.ม.อ. (บาลี) ๑๔/๑๗๓

เจริญวิปัสสนาภาวนาเพื่อบรรลุมรรคผลนิพพาน ซึ่งแบ่งความสามารถในการประหารกิเลสออกเป็น ๔ ชั้น ดังนี้

๑. โสดาปัตติมรรคญาณ ทำหน้าที่ประหารณสักกายทิฏฐิวิจิกิจณา สิลัพพตปรามาส (มิจฉาทิฏฐิ และวิจิกิจณา) ได้เด็ดขาด^{๔๖} ผู้ปฏิบัติวิปัสสนาจนสำเร็จญาณนี้ชื่อว่าเป็นพระอริยบุคคลชั้นโสดาบัน เป็นผู้มียศ ๕ อยู่โดยปกติ (โดยไม่ต้องรักษา) มีศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย ไม่ตกไปในนรกอีกแล้ว มีความแน่นอนที่จะสำเร็จพระอรหันต์อีกไม่เกิน ๗ชาติ^{๔๗}

ลักษณะพระโสดาบัน: หลายคนเข้าใจว่า ความเป็นพระโสดาบัน สูงส่งเกินเอื้อม ยากที่จะเข้าถึงได้ในชาตินี้ แต่ถ้าได้รู้ข้อมูลดังต่อไปนี้แล้ว คุณจะต้องเปลี่ยนใจ..!

พระโสดาบันท่านหนึ่งร้องให้พุ่มพ่ายไม่ต่างจากปุถุชน เพราะเสียใจที่ลูกสาวพำกก่อนเสียชีวิต คือ ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ดุในพระไตรปิฎก (มหามกกุฎย) เล่มที่ ๔๐ หน้า ๒๐๔.

พระโสดาบันโสภกเศราร์้องให้ เสื้อผ้าผมเปียกปอน เพราะหลานตาย คือนางวิสาขา ดุในพระไตรปิฎก (มหาจุฬา) เล่มที่ ๒๕ หน้า ๓๔๐.

พระโสดาบันท่านหนึ่งหนีตามสามี และฆ่าແหละเนื้อชายในตลาดสด ดุในพระไตรปิฎก (มหามกกุฎย) เล่มที่ ๔๒ หน้า ๔๐

นายสุปปพุทธกกุฎฐิ คนขอทานโรคเรื้อนก็บรรลุโสดาบันได้ ดุในพระไตรปิฎก (มหาจุฬา) เล่มที่ ๒๕ ข้อ ๔๓ หน้า ๒๕๕.

^{๔๖} ดุในพระไตรปิฎกมหาจุฬา (ไทย) เล่มที่ ๒๔ ข้อ ๑๓ หน้า ๒๑.

^{๔๗} ดุในพระไตรปิฎกมหาจุฬา (ไทย) เล่มที่ ๑๐ ข้อ ๒๑๔ หน้า ๑๖๒.

๒. สกทาคามีมรรคญาณ ทำหน้าที่ประหาณสักกายทิฏฐิวิจิกิจจา สิลัพพตปรามาสได้โดยเด็ดขาดสิ้นเชิง พร้อมกับบรรเทาโรคะโทสะและ โมหะให้เบาบางได้ ผู้ปฏิบัติวิปัสสนาจนสำเร็จญาณนี้ชื่อว่าเป็นพระ สกทาคามี มีความแน่นอนที่จะสำเร็จสัมโพธิ เมื่อเกิดในภพใหม่เป็น เทวดาหรือ มนุษย์ก็เกิดได้เพียง ๑ ครั้ง^{๔๘}

๓. อนาคามีมรรคญาณ ทำหน้าที่ประหาณสักกายทิฏฐิ วิจิกิจจา สิลัพพตปรามาส พร้อมทั้งโรคะโทสะ โมหะ ได้โดยเด็ดขาดสิ้นเชิง ผู้ ปฏิบัติวิปัสสนาจนสำเร็จญาณนี้ ชื่อว่าเป็นพระอนาคามี มี ๕ ประเภท

๑) อันตรราปรินิพพายี หมายถึง พระอนาคามีผู้ปรินิพพานใน ระหว่าง คือเกิดในสุทธาวาสชั้นใดชั้นหนึ่งแล้ว อายุยังไม่ถึงกึ่ง ของอายุผู้เกิดในชั้นสุทธาวาสก็ปรินิพพานเสียในระหว่าง

๒) อุพหัจจปรินิพพายี หมายถึง พระอนาคามีผู้เกิดในพรหม สุทธาวาสชั้นใดชั้นหนึ่งแล้วปรินิพพาน เมื่อจวนจะสิ้นอายุขัย

๓) อสังขารปรินิพพายี หมายถึง พระอนาคามี..ผู้บรรลุพระ อรหัตตผล แล้วปรินิพพานโดยไม่ต้องใช้ความเพียรมาก

๔) สสังขารปรินิพพายี หมายถึง พระอนาคามี....ผู้เกิดใน สุทธาวาสชั้นใดชั้นหนึ่ง บรรลุพระอรหัตตผลแล้วปรินิพพานโดย ต้องใช้ความเพียรมาก

๕) อุทฺธังโสตอกนิฏฐคามี หมายถึง พระอนาคามีผู้มีกระแส สูงขึ้นไปจนถึงชั้นนอกนิฏฐภพ เกิดในสุทธาวาสชั้นใดชั้นหนึ่งแล้วก็ เกิดเลื่อนต่อไปจนถึงชั้นนอกนิฏฐภพแล้วจึงปรินิพพานในชั้นนั้น^{๔๙}

---

^{๔๘} ดูในพระไตรปิฎกมหาจุฬา (ไทย) เล่มที่ ๙ ข้อ ๓๗๓ หน้า ๑๕๖.

^{๔๙} อรรถกถาฉบับมหาจุฬาฯ อัง.ติก.อ.(บาลี) ๒/๘๘/๒๔๒-๓.

๔. อรหันตมรรคญาณ ประหาณสังโยชน์ที่ผูกมัดใจได้ทั้ง ๑๐ ประการ^{๕๐} โดยเด็ดขาด ผู้ปฏิบัติวิปัสสนาจนสำเร็จญาณนี้ชื่อว่าบรรลุอรหันต์โดยสมบูรณ์ นับว่าเป็นผู้ล้างบาปได้แล้วเพราะไม่มีกิเลสอันเป็นเหตุให้เกิดบาป และไม่มีกิเลสให้ถือกำเนิดในภพใหม่อีกต่อไป^{๕๑} พระอรหันต์นั้นไม่มีการเวียนเกิดเวียนตาย และภพใหม่ก็ไม่เกิด เมื่อไม่เกิดอีกก็ไม่แก่ ไม่ตายอีกต่อไป..ไม่ต้องรับวิบากกรรมใด ๆ อีกต่อไป^{๕๒}

อรหันต์ แปลว่า ผู้ควรแก่การบูชาอันพิเศษ เป็นพระขีณาสพผู้หมดกิเลสอาสวะแล้ว^{๕๓} เป็นผู้สิ้นภพสิ้นชาติแล้ว ไม่ผูกไม่เกิดอีกแล้ว เป็นผู้หลุดพ้นจากสังสารวัฏ ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไปแล้ว^{๕๔}

พระอรหันต์ผู้บรรลุมรรคตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรียกว่า พระอนุปุทธะ^{๕๕} มี ๒ ประเภท

๑) เจโตวิมุตติ ผู้ปฏิบัติสมถกรรมฐานได้ฌานก่อนแล้วเจริญวิปัสสนากรรมฐานต่อจนสำเร็จอรหันต์ แสดงฤทธิ์ได้^{๕๖}

---

^{๕๐} สังโยชน์ หมายถึงกิเลสที่ผูกมัดใจสัตว์ไว้กับทุกข์ มี ๑๐ ประการ คือ ๑) สักกายทิฏฐิ ๒) วิจิกิจฉา ๓) สีลัพพตปรามาส ๔) กามฉันทะ ๕) พยาบาทหรือปฏิมะ ๖) รูปราคะ ๗) อรูปราคะ ๘) มานะ ๙) อุทธัจจะ ๑๐) อวิชชา ดูในพระไตรปิฎกมหาจุฬาย เล่มที่ ๒๔ ข้อ ๑๓ หน้า ๒๑.

^{๕๑} ดูในพระไตรปิฎกมหาจุฬาย (ไทย) เล่มที่ ๒๕ ข้อ ๔๔ หน้า ๓๙๔.

^{๕๒} ดูในพระไตรปิฎกมหาจุฬาย ขุ.มหา.(ไทย)๒๗/๓๘/๑๓๘.,ขุ.ธ.อ.(บาลี)๒/๖๐.

^{๕๓} คัมภีร์อรรถกถาบาลี ที่มณีทาย (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๑ ข้อ ๑๑๖ หน้า ๔๘.

^{๕๔} พระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๒๙ ข้อ ๖ หน้า ๒๗.

พระไตรปิฎก (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๓๑ ข้อ ๑๘๓ หน้า ๒๘๙.

^{๕๕} อรรถกถาบาลี อังคุตตรนิกาย (มหาจุฬาย) เล่มที่ ๓ ข้อ ๑๔ หน้า ๑๖๑

^{๕๖} ดูในพระไตรปิฎกมหาจุฬาย (ไทย) เล่มที่ ๑๒ ข้อ ๔๕๘ หน้า ๔๗๖.

เจโตวิมุตติ หมายถึง ผลอันเกิดจากสมาธิ คือ ความหลุดพ้นด้วยสมถกัมมัฏฐาน มีสมถะเป็นพื้นฐานเจริญวิปัสสนา^{๕๗}

๒) ปัญญาวิมุตติ เป็นผู้สำเร็จอรหัตต์ด้วยการปฏิบัติวิปัสสนาล้วน ๆ เรียกว่า สุขวิปัสสกพระอรหัตต์ หลุดพ้นจากอวิชชา (ที่เป็นปฏิปักษ์ธรรมโดยตรง แต่มิได้หมายความว่า จะระงับบาปธรรมอื่นไม่ได้)^{๕๘} หมายถึง ความหลุดพ้นด้วยวิปัสสนาโดยตรง มีขณิกสมาธิเป็นบาทฐานในการเจริญวิปัสสนา^{๕๙}

ในสมัยพระพุทธเจ้า พระอริยบุคคลประเภทปัญญาวิมุตติมีจำนวนมากกว่าประเภทอื่น ๆ ในเรื่องนี้ปรากฏหลักฐานที่พระผู้มีพระภาคตรัสกับพระสารีบุตร พรารกการบรรลุธรรมของพระภิกษุจำนวน ๕๐๐ รูปว่า “ดูก่อนสารีบุตร ในจำนวนพระภิกษุ ๕๐๐ รูปเหล่านี้ พระภิกษุ ๖๐ รูปเป็นผู้ได้วิชา ๓ พระภิกษุ ๖๐ รูปได้อภิญญา ๖ พระภิกษุ ๖๐ รูปได้อุภโตภาควิมุตติ ส่วนที่เหลือ (๓๒๐ รูป) เป็นผู้ได้ปัญญาวิมุตติ”^{๖๐}

อุภโตภาควิมุตติ คือ ผู้หลุดพ้นทั้ง ๒ ส่วน หมายถึง พระอรหัตต์ผู้บำเพ็ญสมถะมามากจนได้สมาบัติ ๘ แล้วจึงใช้สมถะนั้นเป็นฐานบำเพ็ญวิปัสสนาต่อไป ชื่อว่าหลุดพ้น ๒ ส่วน คือ

(๑) หลุดพ้นจากรูปกายด้วยอรุปสมาบัติ

(๒) หลุดพ้นจากนามกายด้วยอริยมรรค^{๖๑}

^{๕๗} อรรถกถา महाจุपाय ม.ม.อ. (บาลี) ๑/๖๙/๑๗๗.

^{๕๘} ฎีกา มหาจุपाय ม.ม.ฎีกา (บาลี) ๑/๖๙/๓๓๔.

^{๕๙} อรรถกถา มหาจุपाय อง.ทุก.อ. (บาลี) ๒/๘๘/๖๒, ส.สพ.อ. ๓/๑๓๒/๕๑.

^{๖๐} ดูในพระไตรปิฎก มหาจุपाय (ไทย) เล่มที่ ๑๕ ข้อ ๒๑๕ หน้า ๓๑๓.

^{๖๑} อรรถกถา มหาจุपाय ที.ม.อ. (บาลี) ๑๓๐/๑๑๓.

ปัญญาวิมุตติ

ผู้สำเร็จรหันธ์ด้วยการปฏิบัติวิปัสสนาล้วน เรียกว่าสุกขวิปัสสกะ โดยใช้ขณิกสมาธิเป็นบาทฐานในการเจริญวิปัสสนา ดังปรากฏในคัมภีร์ มูลปัณณาสก์ฎีกาว่า “น หิ ขณิกสมาธิ วินา วิปัสสนา สมภวติ”^{๖๒} หากขาดขณิกสมาธิ วิปัสสนาก็เกิดไม่ได้ คือ ต้องอาศัยขณิกสมาธิเป็นบาท จึงจะเจริญวิปัสสนาได้ พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสอธิบายสภาวะจิตของพระอรหันธ์ผู้เป็นปัญญาวิมุตติไว้ว่า

“เมื่อมนสิการสักกายะ(ด้วยความยึดมั่นในรูป-นามว่าเป็นตัวตน ของตน) จิตย่อมไม่แล่นไป ไม่เลื่อมใส ไม่ตั้งอยู่ ไม่น้อมไปในสักกายะแต่เมื่อมนสิการถึงความดับสักกายะ จิตของเธอจึงแล่นไป เลื่อมใส ตั้งอยู่ น้อมไปในความดับสักกายะ จิตนั้นของเธอเชื่อว่าเป็นจิตดำเนินไปดีแล้วเจริญดีแล้ว ตั้งอยู่ดีแล้ว หลุดพ้นดีแล้ว พรากออกดีแล้วจากสักกายะ เธอหลุดพ้นแล้วจากอาสวะและความเร่าร้อนที่ก่อความคับแค้นซึ่งเกิดขึ้นเพราะสักกายะเป็นปัจจัย เธอย่อมไม่เสวยเวทนานั้น เรียกว่า ชาติที่สลัดสักกายะ”^{๖๓}

คัมภีร์อรรถกถาอธิบายเสริมว่า “นี่เป็นวิธีการที่พระอรหันธ์ผู้บำเพ็ญวิปัสสนาล้วน ส่งจิตในอรหัตตผลสมาบัติไปยังอุปาทานชั้น ๕ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เพื่อจะทดสอบดูว่าความยึดมั่นในรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณว่าเป็นอัตตา ยังมีอยู่อีกหรือไม่”^{๖๔}

---

^{๖๒} ฎีกามหาจุฬา ม.มู.ฎีกา(บาลี)๑/๔๙/๒๕๗, วิสุทฺธิ.มหาฎีกา(บาลี)๑/๓/๑๕

^{๖๓} อญ.ปญจก. (บาลี) ๒๒/๒๐๐/๒๓๐, อญ.ปญจก. (ไทย) ๒๒/๒๐๐/๓๔๑.

^{๖๔} อรรถกถามหาจุฬา อญ.ปญจก.อ. (บาลี) ๓/๒๐๐/๘๓.

วิธีล้างบาป ๓ ชั้น

การล้างบาปในพุทธศาสนาก็คือการล้างกิเลสออกจากจิตนั่นเอง มีลำดับการชำระล้างตามความเหนียวแน่นของกิเลส ๓ ระดับ ดังนี้

๑) วิติกมกิเลส

กิเลสที่เป็นเหตุให้ประพฤติกว้างละเมียด คือ กิเลสหยาบอันกระฉอก ออกมาจนแสดงพฤติกรรมทางกายและทางวาจา บังคับกายวาจาให้ทำ หรือพูดในทางที่ผิด มี ๓ ประเภท คือ

๑) อภิขมา คือ ความเพ่งเล็งอยากได้ของผู้อื่น เป็นความต้องการที่มากจนคุมไม่อยู่ จนต้องประพฤติกุจจริต

๒) พยาบาท คือ ความปองร้าย เป็นความขุ่นแค้นอาฆาตมาก จนคุมใจไม่อยู่ จนดุด่า ทำร้าย หรือเข่นฆ่าคนอื่น

๓) มิจฉาทิฏฐิ คือ ความเห็นผิด เช่น เห็นว่าบาปไม่มี บุญไม่มี บาปไม่มี ผลกรรมไม่มี ชาติน้ำไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี เมื่อมิจฉาทิฏฐิเกิดขึ้นในใจ ทำให้สามารถละเมียดศีลได้ทุกข้อ

วิติกมกิเลสเป็นกิเลสอย่างหยาบ ชำระล้างให้เบาบางลงได้ด้วยอำนาจของศีล เช่น ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ และศีล ๒๒๗ เป็นต้น แต่สงบได้เพียงครั้งคราว ขณะที่ยังมีการรักษาศีลอยู่เท่านั้น^{๖๔} การประหาณกิเลสในลักษณะนี้ เรียกว่า *ตัทธคปหาน*^{๖๕}

---

^{๖๔} อรรถกถาขุททกนิกายปฏิสัมภิทามรค เล่ม ๖๘ หน้าที่ ๙๐๒ (มหามกุฏฯ)

^{๖๕} ตัทธคปหาน หมายถึงการละตัวของคั้นั้นๆ คือ การละรูปกายด้วยธรรมที่เป็นคู่ปรับกัน ดูในอรรถกถาขุททกนิกาย (ไทย) ๘๒/๕๖. (มหามกุฏฯ)

และ อรรถกถาขุททกนิกาย อิติวุตตก เล่ม ๔๕ หน้าที่ ๖๗. (มหามกุฏฯ)

๒) ปริยภูฏานกิเลส

มนุษย์ทุกคน (เว้นพระอรหันต์) มีอนุสัยนอนเนื่องอยู่ในสันดานอยู่แล้ว ถ้าไม่มีอารมณ์มารบกวน อนุสัยก็ไม่ฟุ้งขึ้นมาสร้างปัญหา แต่ถ้าถูกกวนให้ขุ่น อนุสัยก็จะฟุ้งขึ้นเป็นปริยภูฏานกิเลส (กิเลสที่กลุ่มมุ่มจิตใจ) เมื่อปริยภูฏานกิเลสเกิดขึ้น จิตก็จะเป็นอกุศลขุ่นมัวและฟุ้งซ่าน กิเลสประเภทนี้ก็คือ โลภะ โทสะ โมหะ และนิวรณ์ ที่กลุ่มมุ่มอยู่ในใจ แต่ยังไม่แสดงออกมาทางกาย วาจา (ยังไม่ประพตติล่วงละเมิดศีล)

ปริยภูฏานกิเลสเป็นกิเลสอย่างกลาง ที่เกิดอยู่ภายในใจ สามารถข่มไว้ได้ด้วยอำนาจของสมาธิ เป็นเวลานานตราบเท่าที่สมาธิยังไม่เสื่อม^{๖๗} การประหาณในลักษณะนี้ เรียกว่า *วิกขัมภนปหาน*^{๖๘}

๓) อนุสัยกิเลส

กิเลสที่นอนเนื่องอยู่ในขันธสันดานของสัตว์ทั้งหลาย^{๖๙} เป็นกิเลสละเอียดที่สะสมอยู่ในภวังคจิต ถ้ายังไม่มีอารมณ์ภายนอกมากระทบ กิเลสชนิดนี้จะยังนอนสงบอยู่ไม่แสดงอาการออกมา จะแสดงตัวก็ต่อเมื่อมีเหตุปัจจัยมากระตุ้น อุปมาเหมือนตะกอนที่นอนอยู่กันแก้วนํ้า ถ้าไม่สังเกตให้ดี จะมองไม่เห็นตะกอนที่สะสมอยู่เบื้องล่าง กิเลสชนิดนี้นอกจากพระอรหันต์แล้วย่อมมีนอนเนื่องอยู่ในสันดานของสัตว์ทั้งหลาย ตั้งแต่ปฏิสนธิจนถึงจุติ

---

^{๖๗} อรรถกถาขุททกนิกาย ปฏิสัมภีทามรรค เล่ม ๖๘ หน้า ๙๐๒. (มหาจุฬาฯ)

^{๖๘} วิกขัมภนปหาน หมายถึงการละด้วยข่มไว้ คือ การละรูปกายของท่านผู้ได้อรูปฌาน ดูในอรรถกถาขุททกนิกาย (ไทย) ๘๒/๕๖. (มหามกุฏฯ)

อรรถกถาขุททกนิกาย อิติวุตตก เล่ม ๔๕ หน้าที ๖๘.

^{๖๙} อรรถกถาขุททกนิกาย อุทาน เล่ม ๔๔ หน้าที ๓๖๓.

อนุสัยกิเลส เป็นกิเลสอย่างละเอียด ที่นอนเนื่องอยู่ในสันดาน ต้อง
ประหารด้วยวิปัสสนาปัญญาในมรรคจิตทั้ง ๔ เท่านั้น จึงจะไม่กลับมา
ขึ้นอีก^{๗๐} การประหารในลักษณะนี้ เรียกว่า **สมุจเฉทปหาน**^{๗๑}

โสดาปัตติมัคคจิต ประหารณโถมูลจิตที่ประกอบด้วยความเห็น
ผิด ๔ ดวง และโมหมูลจิต ที่ประกอบด้วยความสงสัย

สกทาคามิมัคคจิต ประหารณกิเลสที่เหลือให้มีกำลังเบาบางลง
อนาคามิมัคคจิต ประหารณโทสมูลจิตทั้ง ๒ ดวง

อรหัตตมัคคจิต ประหารณโถมูลจิตที่ไม่ประกอบด้วยความเห็น
ผิด ๔ ดวงและโมหมูลจิตที่ประกอบด้วย ความฟุ้งซ่าน ๑ ดวง^{๗๒}

การปฏิบัติวิปัสสนาต้องเริ่มต้นจากการเจริญศีลเพื่อละเวทีกม-
กิเลส อันเป็นเหตุกระทำผิดทางกาย วาจา เจริญสมาธิเพื่อละปริยฎฐาน-
กิเลส ได้แก่นิวรณ์ ๕ เป็นกิเลสที่ครอบงำจิต และเจริญวิปัสสนาเพื่อละ
อนุสัยกิเลส ได้แก่กิเลสที่แฝงตัวนอนเนื่องอยู่ในชั้นธสันดาน^{๗๓} เมื่อ
บรรลุมรรคญาณครั้งแรกจะสักกายทิฏฐิ^{๗๔} วิจิกิจฉาและสีลัปปตปรา-
มาส^{๗๕} ถ้าบรรลุมรรคญาณครั้งสุดท้ายละอนุสัยกิเลสได้หมด เป็นพระ
อรหันต์ผู้ดับทุกข์ได้สิ้นเชิง

^{๗๐} อรรถกถาอภิธรรม ธรรมสังคณี เล่ม ๗๕ หน้าที่ ๔๙. (มหาจุฬาฯ)

^{๗๑} อรรถกถาขุททกนิกาย อิติวุตตก เล่ม ๔๕ หน้าที่ ๖๘.

^{๗๒} อรรถกถาขุททกนิกาย พุทรวงศ์ เล่ม ๗๓ หน้าที่ ๑๓๑.

^{๗๓} พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต), พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์,
(กรุงเทพมหานคร : มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๘), หน้า ๓๗๖.

^{๗๔} สักกายทิฏฐิ ความเห็นว่าเป็นตัวของตน

^{๗๕} สีลัปปตปราชาส ความยึดถือว่าบุคคลจะบริสุทธิ์ได้เพียงเพราะศีลและวัตร

ปัจจุบันมีพระอรหันต์อยู่อีกหรือไม่

ถ้าหากว่ายังมีผู้ปฏิบัติตามมรรคมีองค์ ๘ พระอรหันต์ก็ยังมีอยู่ เพราะพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ว่า “ตราบใดที่ยังมีผู้เจริญมรรคมีองค์ ๘ อยู่ ตราบนั้นโลกนี้ก็จะไม่ว่างจากพระอรหันต์”^{๗๖}

พระอรรถกถาจารย์อธิบายว่า ยุคแรก ตั้งแต่พุทธกาลจนถึง พ.ศ. ๑๐๐๐ เป็นยุคของพระอรหันต์ผู้ได้ปฏิสัมภิทาญาณ

ในยุคที่ ๒ นับตั้งแต่ พ.ศ. ๑๐๐๑ ถึง พ.ศ. ๒๐๐๐ เป็นยุคของพระอรหันต์ผู้ได้อภิญญา ๖

ในยุคที่ ๓ นับตั้งแต่ พ.ศ. ๒๐๐๑ ถึง พ.ศ. ๓๐๐๐ เป็นยุคของพระอรหันต์ผู้ได้วิชชา ๓

ในยุคที่ ๔ นับตั้งแต่ พ.ศ. ๓๐๐๑ ถึง ๔๐๐๐ เป็นยุคของพระอรหันต์สุกขวิปัสสกะ

ในยุคที่ ๕ นับตั้งแต่ พ.ศ. ๔๐๐๑ ถึง ๕๐๐๐ เป็นยุคของพระอนาคามี^{๗๗}

ถ้าพิจารณาตามหลักฐานที่ปรากฏในคัมภีร์อรรถกถานี้ ก็ตอบได้ว่า ปัจจุบันนี้ยังมีพระอรหันต์อยู่อย่างแน่นอน เป็นยุคของพระอรหันต์ผู้ได้วิชชา ๓^{๗๘}

---

^{๗๖} ดูในพระไตรปิฎกมหาจุฬา (ไทย) เล่มที่ ๑๐ ข้อ ๒๑๔ หน้า ๑๖๒.

^{๗๗} อรรถกถาอังคุตตรนิกาย นวกนิบาต เล่มที่ ๓๗ หน้า ๕๕๕ (มหามกุฏฯ)

^{๗๘} วิชชา ๓ คือ ความรู้แจ้ง, ความรู้วิเศษ ๓ ประการ คือ (๑) ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ความรู้ที่ให้ระลึกชาติได้ (๒) จุตูปปาตญาณ ความรู้จุติและอุบัติของสัตว์ทั้งหลาย (๓) อาสวักขยญาณ ความรู้ที่ทำอาสวะให้สิ้น

ดูในพระไตรปิฎกมหาจุฬาฯ เล่มที่ ๑๑ ข้อ ๓๐๕ หน้า ๒๗๕.

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์. พระไตรปิฎกภาษาบาลี ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๕.

_____ .พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร:โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๙.

_____ .อรรถกถาภาษาบาลีฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, โรงพิมพ์วิญญูญาณ, ๒๕๓๒.

_____ .ฎีกาภาษาบาลี ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร :โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, โรงพิมพ์วิญญูญาณ, ๒๕๓๙.

_____ .วิสุทธิมคฺคปกฺรณ.กรุงเทพมหานคร:โรงพิมพ์วิญญูญาณ ,๒๕๓๙.

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ . พระไตรปิฎกพร้อมอรรถกถา แปล ชุด ๙๑ เล่ม, กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์, ๒๕๓๔.

_____ . อภิธมฺมตฺถวิภาวีนียา ปญฺจิกา นาม อตฺถโยชนา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ หน้าวัดบวรนิเวศวิหาร, ๒๕๓๗.

_____ . อภิธมฺมตฺถสงฺคหปาลียา สห อภิธมฺมตฺถวิภาวีนี นาม อภิธมฺมตฺถสงฺคหฎีกา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ หน้าวัดบวรนิเวศวิหาร, ๒๕๓๘.

พระครูปลัดสัมพิพัฒน์ธรรมจารีย์. อาณาปนาสติภาวนา ลำดับการบรรลุนิพพานของพระพุทธเจ้า, ห้างหุ้นส่วนจำกัด ประยูรสาส์นไทย การพิมพ์ บางขุนเทียน จอมทอง กรุงเทพฯ , ๔ มิถุนายน ๒๕๕๕.
พระสัทธัมมโชติกะ ธัมมาจริยะ. ปรมัตถโชติกะ ปริจเจทที ๙, โรงพิมพ์ หจก.ทิพย์วิสุทธิ, บางกอกน้อย กรุงเทพฯ. ๑๐๗๐๐, ๒๕๕๔.